

העותר:

בנימין נתניהו, ראש הממשלה

ע"י ב"כ עוה"ד יעקב וינרוט ו/או עמית חדד ו/או אושר רובינגר
מרח' ויצמן 14, תל-אביב
טל': 03-7181111; פקס: 03-7181112

נ ג ד

המשיבים:

1. הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה

ע"י מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה
רח' צלאח א-דין 29, ירושלים
טל': 02-6466305; פקס: 02-64667011

2. רביב דרוקר

3. חדשות 10 בע"מ

ע"י עוה"ד ד"ר רענן הר-זהב ו/או יונתן ברמן ו/או אורי
אדלשטיין ו/או שחר אבימור ו/או עידו וקשי ו/או עמוס לאור
ד"ר רענן הר-זהב, אדלשטיין, ברמן, עורכי דין
רח' הברזל 32 (בניין A, קומה 5), תל אביב
טל': 03-6440595, 03-5602225; פקס: 03-5601755

4. עמוס רגב

5. שלדון אדלסון

ע"י ב"כ עוה"ד ד"ר א. קלגסבלד ושות'
רח' מנחם בגין 7, רמת גן
טל': 03-6110700; פקס: 03-6110707

תגובת המשיבים 2-3 לעתירה לדיון נוסף

מוגשת בזה תגובת המשיבים 2-3 (דרוקר וחדשות 10) לעתירת העותר (ראש הממשלה, בנימין נתניהו) לקיום דיון נוסף בפסק הדין בעע"מ 7678/16 (להלן: פסק הדין בעניין דרוקר).

עמדת המשיבים 2-3 היא כי דין העתירה לדיון נוסף להידחות, על הסף ולגופה, תוך חיוב העותר בהוצאות.

א. מבוא

1. בפסק הדין בעניין דרוקר, בית משפט זה קיבל, פה אחד, את ערעורם של דרוקר וחדשות 10 על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בית המשפט הנכבד, לאחר שאיזן בין הפגיעה בזכות לפרטיות של העותר ושל המשיבים 4-5 (העורך הראשי דאז של עיתון "ישראל היום" ומו"ל העיתון (להלן: רגב ואדלסון)) לבין האינטרס הציבורי שבגילוי המידע המבוקש, הורה למסור לדרוקר וחדשות 10 את תיעוד מועדי השיחות בין ראש הממשלה לבין השניים בשלוש השנים שקדמו להגשת בקשת דרוקר וחדשות 10 לפי חוק חופש

המידע, תשנ"ח-1998 (להלן: **חוק חופש המידע**). העותר הגיש עתירה לדיון נוסף. המשיבה 1, אדלסון ורגב נמנעו מהגשת עתירה כזו.

2. דינה של העתירה לדיון נוסף להידחות על הסף ולגופה.
3. דין העתירה להידחות על הסף בראש ובראשונה משום שהוגשה בחוסר ניקיון כפיים, לאחר שהעותר הודיע ברבים שהגרסה העובדתית שמסר לבית המשפט בהליכים מושא העתירה לדיון נוסף, ושעליה הוא מבסס גם את העתירה לדיון נוסף, היא גרסה כוזבת.
4. בבית המשפט המחוזי ובבית המשפט העליון העותר טען כי השיחות שקיים עם אדלסון ורגב אינן קשורות לעיתון "ישראל היום" ולפרסומים בו. טענתו של העותר הייתה כי השיחות הן שיחות חבריות בנושאים שאינם קשורים לענייני העיתון. גם במסגרת העתירה לדיון נוסף העותר דבק בגרסה זו.
5. אלא שלאחר פסק הדין, ביום 31.8.2017, שלושה ימים לפני שמסר את המידע שהתבקש, וכדי "להכין את הקרקע" התקשורתית לקראת פרסום מועדי השיחות, העותר פרסם הודעה (**נספח ב'** להלן), ובה הסביר (בין השאר, ובהמשך נעמוד על הדברים במלואם) שאין מדובר בשיחות אישיות עם חבריו, אלא בשיחות שניהל כפוליטיקאי עם אנשי תקשורת כדי "**להציג בפניהם את העשייה הגדולה שאנחנו מובילים למען מדינת ישראל ואזרחי ישראל**" וכדי "**להציע להם להביא את הדברים לפרסום**".
6. העותר הודה אפוא שמסר גרסה כוזבת בכל שלבי ההליך, לרבות בעתירה זו. כפי שיוסבר בהמשך דברינו, גם המידע שנמסר (**נספח א'** להלן) מלמד באופן ברור שגרסת העותר כוזבת (וזה הסיבה שהעותר הקדים למסירת המידע את מתן ההסברים שהופיעו בהודעתו הנ"ל). מדובר בחוסר ניקיון כפיים המצדיק את דחיית העתירה על הסף.
7. בנוסף, במסגרת התשובה יובהר כי דין העתירה להידחות על הסף גם משום שהיא תיאורטית, שכן המידע שבית המשפט הורה למוסרו נמסר כאמור זה מכבר, ופורסם ברבים על ידי דרוקר וחדשות 10, ובהמשך על ידי כלי תקשורת נוספים.
8. טעם נוסף שיובא בתשובה לדחיית העתירה על הסף, הוא שהעותר מושתק מלטעון כלפי קביעות בית המשפט כי הן מהוות הלכה המצדיקה קיום דיון נוסף, הואיל ובקביעות משפטיות אלה אומצה העמדה המשפטית שהעותר עצמו הציג בהליכים שהתקיימו עד כה.
9. דין העתירה להידחות גם לגופה, משום שפסק הדין מושא העתירה – ביחס לכל אחת משתי ההלכות" שהעותר מבקש לקיים בהן דיון נוסף – לא מקיים, אף לא בדוחק, את התנאים לקיום דיון נוסף, הקבועים בסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן: **חוק בתי המשפט**).
10. בהקשר זה יובהר שבית המשפט יישם בפסק הדין נושא העתירה את ההלכות הקיימות בעניין האיזון בין הזכות לפרטיות לבין האינטרס הציבורי לפי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע; וכי בפסק הדין לא נקבעה הלכה חדשה כלשהי; וכן שככל שיש חידוש בפסק הדין, כי אז מדובר, לכל היותר, בפיתוח של הלכות קיימות; ובנוסף כי אפילו לו נקבעה הלכה חדשה בפסק הדין (ולא נקבעה) היא אינה מקיימת את תנאי סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט, ואפילו הייתה מקיימת אותם, היא אינה מצדיקה קיום דיון נוסף.

11. מעבר לכך, להלן יוצגו גם טעמים לכך שסיכוייו של דיון נוסף בנוגע ל"הלכות" שהעותר מבקש שיידונו בדיון נוסף, אינם כאלה שיש בהם כדי להצדיק את קיומו, לרבות העובדה שפסק הדין ניתן פה אחד.
12. נביא עתה דברינו כסדרם.

ב. דין העתירה לדיון נוסף להידחות על הסף

1.1. דין העתירה לדיון נוסף להידחות בהיותה תיאורטית

13. העתירה לדיון נוסף היא תיאורטית לחלוטין, וגם אם יתקבלו כל טענות העותר לא תהיה לכך משמעות אופרטיבית כלשהי. זאת משום שביום 3.9.2017 המשיבה 1 מסרה את המידע המבוקש. המידע האמור אף פורסם זה מכבר על ידי חדשות 10 ובהמשך פורסם במלואו גם על ידי גופי תקשורת אחרים.
- העתק המידע שמסרה המשיבה 1 ביום 3.9.2017 מצורף ומסומן א'.
14. בית המשפט פסק לא פעם שככלל, אפילו נפסקה בפסק דין של בית המשפט העליון הלכה העומדת בתנאי סעיף 30 לחוק בתי המשפט, בית המשפט לא יקיים בה דיון נוסף אם לפסק הדין בדיון הנוסף לא תהייה השלכות אופרטיביות בנוגע לסכסוך הקונקרטי שעל הפרק.
15. כך, למשל, נפסק כי:

"גם אם יש בפסק הדין מושא הבקשה משום חידוש במישור זה – ואיני קובעת כי כך הדבר – אין הדבר מקים עילה לדיון נוסף. זאת, שכן ממילא הדיון בטענה זו בענייניו של המבקש יהיה תיאורטי. ... כידוע, **הלכה פסוקה וידועה היא כי הליך הדיון הנוסף לא נועד למתן פתרון לשאלות תיאורטיות שהכרעה בהן לא תשפיע על זכויות בעלי הדין.**"

דנ"א 2128/16 כרמל נ' טלמון, פסקה 24 (נבו, 30.5.2016)

- ראו גם: דנג"ץ 3671/17 לוינשטיין לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (נבו, 26.7.2017); דנ"מ 73/07 אלקנוב נ' בית הדין לביקורת משמורת של שוהים שלא כדיון (נבו, 23.9.2007).
16. מסירת המידע בהתאם לפסק הדין היא בבחינת "מעשה עשוי", שיש בו כדי למנוע קיום דיון נוסף בפסק הדין (בשג"ץ 4934/14 גורנשטיין נ' כנסת ישראל, פסקה 15 (נבו, 21.7.2014)).
17. אף הטענה כי לפסק הדין עשויות להיות השלכות על גורמים נוספים בעתיד, אילו היה בה ממש, לא היה בה כדי להצדיק קיומו של דיון נוסף:

"השאלה המשפטית נשוא הבקשה לדיון נוסף היא ללא ספק שאלה בעלת חשיבות כללית החורגת מגדר ענינם הפרטני של בעלי דין ספציפיים; עם זאת מתעוררות השאלה אם מן הראוי הוא שנמשיך ונטפל בנושא העתירה לאחר שהפכה לבלתי מעשית מבחינת בעלי הדין שלפנינו. שאלה זו נדונה בדיון נוסף 3/58 פד"י יב' 1849, שהיה אחד המקרים הנדירים שבהם נדונה עתירה לדיון נוסף בהרכב של שבעה שופטים. באותו ענין החליט בית משפט זה שאין מקום עמו עוד לטפל בדיון נוסף בנושא שחדל להיות אקטואלי. יוצא לכאורה מפסק דינו של ממלא מקום הנשיא השופט חשין ז"ל, כי יש להבחין בין הפונקציה המוטלת על הנשיא בבואו לדון בבקשה לדיון נוסף, שבגדרה עליו ליתן את דעתו בעיקר על האינטרסים של הכלל, לבין הפונקציה המוטלת על בית המשפט הדין בעתירה, שלא יזקק לנושא שהפך תיאורטי. **לדידי יש לסייג דברים אלה ולומר שגם**

הנשיא אמור לשקול, בין שאר שיקוליו, את השאלה אם תהא תועלת מעשית בשינוי הלכה כלשהיא על ענינם של בעלי הדין וכך גם עשה במקרה שלפנינו; אך בכפוף להערה זו, אם היא בכלל מתבקשת למקרא הדברים שנאמרו באותו ענין, מקובלת עלי הגישה שבדונו בבקשה לדיון נוסף, אין בית משפט זה נוהג להיזקק לשאלות שתוצאתן היא תיאורטית בלבד, רק על מנת להגדיל תורה ולהאדיר."

ד"נ 3688/90 יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ולבניה ירושלים נ' מוסד בית היתומים תפארת שלמה, פסקה 3 (נבו, 6.8.1990).

18. בית המשפט קבע כי דיון נוסף בעניין שאין לו משמעות אופרטיבית יתקיים רק במקרים חריגים, שבהם נסיבות העניין לעולם לא יאפשרו דיון בהרכב מורחב כאשר השאלה עודנה אקטואלית:

"ייאמר מיד, כי חשיבותה של השאלה, בה עסקו העתירות ושה מבקשת העותרת לקיים דיון נוסף, אינה מוטלת בספק. ואף זאת ייאמר, כי בהלכה שנפסקה – על דעת רוב השופטים – יש, כמדומה, גם מידה של חידוש ושל קשיות. ...

בטענת העותרת, כי אפשר שעניינו של ההסכם הפוליטי ישוב להיות אקטואלי, אין כדי להשפיע על ההחלטה. כשלעצמי, לא הייתי מוציא אמנם מכלל אפשרות, שבנסיבות חריגות ייטה בית המשפט לקיים דיון נוסף בשאלה שחדלה להיות אקטואלית, אך עשויה היא לשוב ולהיות אקטואלית בעתיד. במה דברים אמורים? כאשר המדובר בשאלה, שלפי מהותה לא תוכל לעולם להגיע להכרעה בפני הרכב רחב של בית המשפט העליון בעודנה אקטואלית. ...

אשר על כן הנני מחליט לדחות את הבקשה."

דנג"ץ 808/95 אמיתי נ' היועץ המשפטי לממשלה (נבו, 30.3.1995).

19. השאלות שלשיטת העותר מצדיקות קיומו של דיון נוסף הן שאלות שמטיבן ניתן לדון בהן בעודן אקטואליות. השאלות שהעותר סבור שיש לדון בהן בדיון נוסף, ככל שתתעוררנה בעתיד, הן שאלות שניתן יהיה לדון בהן במסגרת מקרה קונקרטי שבו להכרעה עשויה להיות גם משמעות אופרטיבית.

20. מעבר לכך, כפי שיוסבר בפרק הבא, העותר הבהיר בהודעה פומבית כי בניגוד לטענותיו בהליכים שהתקיימו עד כה, השיחות בינו לבין אדלסון ורגב לא היו שיחות אודות נושאים פרטיים ואישיים, אלא שיחות שלו כפוליטיקאי עם מו"ל ועורך של עיתון במטרה להשפיע על תוכן העיתון. הודעה (או הודאה) זו מצדיקה את דחיית העתירה לא רק בשל חוסר ניקיון כפיו של העותר, שעליה נעמוד בהמשך. ההודעה אף מבהירה שהתשתית העובדתית אינה מתאימה לדיון בשאלות המשפטיות, שהעותר מבקש לדון בהן במסגרת הדיון הנוסף. שאלות אלה אינן נוגעות עוד לתשתית העובדתית הידועה כעת בקשר לשיחות. אי אפשר לדון באוויר בשאלה אם יש לחייב את ראש הממשלה למסור את מועדיהן של שיחות אישיות בנושאים פרטיים עם חבריו, כאשר ראש הממשלה הבהיר שהשיחות העומדות במוקד ההליך הן שיחות של פוליטיקאי עם מו"ל עיתון ועורכו הראשי, שתכליתן לעצב את תוכנו של העיתון בעניינים מסוימים.

21. בית המשפט הניח, בהעדר ראיה לסתור, כי מדובר בשיחות פרטיות בין חברים אישיים (סעיף 21 לפסק הדין, וזאת בניגוד לטענת העותר כי בית המשפט קבע כממצא עבודתי שהשיחות הן בעניינים פרטיים), ועל הנחה עובדתית זו יישם את הוראות הדין. מרגע שהעותר הודה כי אין מדובר בשיחות פרטיות בין חברים (כפי שיובהר להלן), נשמטת התשתית העובדתית הרלוונטית לצורך קיומו של דיון משפטי (נוסף).

22. די בכך כדי להביא לדחיית העתירה לדיון נוסף על הסף.

ב.2. דין העתירה לדיון נוסף להידחות נוכח חוסר ניקיון כפיו של העותר

23. הגרסה שהציג העותר לכל אורך ההליכים שהתקיימו בעניין מושא העתירה לדיון נוסף, הן בבית המשפט המחוזי והן בבית משפט זה, היא גרסה כוזבת. כך על פי הודאתו שלו.
24. העותר טען בבית המשפט המחוזי ובבית המשפט העליון, שהשיחות שקיים עם אדלסון ורגב אינן קשורות לעיתון "ישראל היום" ולפרסומים בו. טענתו של העותר הייתה כי השיחות הן שיחות חבריות בנושאים שאינם קשורים לענייני העיתון. זו הייתה גם טענתם של אדלסון ורגב.
25. אלא שלאחר פסק הדין העותר הודה שהגרסה שמסר לבית המשפט היא גרסה כוזבת.
26. בהודעה שפרסם בעמוד הפייסבוק הרשמי שלו ביום 31.8.2017, שלושה ימים לפני שמסר את המידע שהתבקש, וכדי "להכין את הקרקע" התקשורתית לקראת פרסום מועדי השיחות, הסביר העותר ש"כמו כל הפוליטיקאים" גם הוא מדבר עם מו"לים ראשיים כחלק מן השיח הקבוע בין הפוליטיקה לתקשורת כמקובל בדמוקרטיה, כך לשיטתו שלו. את התנגדותו למסירת המידע הסביר לא בעמדה המתנגדת לחשיפת שיחות בין חברים אישיים, אלא בעמדה המתנגדת לחשיפת שיחות של פוליטיקאים עם אנשי תקשורת. כחלק מ"הכנת הקרקע" לקראת פרסום מועדי השיחות, העותר גם הסביר שמוכן מאליו שהוא משוחח עם מו"לים ועורכים, דוגמת אדלסון ורגב, באופן תדיר יותר בתקופות בחירות.
27. וזו לשון ההודעה שהעותר פרסום ביום 31.8.2017 :

"אספר לכם משהו שכולם יודעים: כל הפוליטיקאים בישראל מדברים עם מו"לים, עורכים ראשיים ועיתונאים. בין הפוליטיקה והתקשורת מתקיים שיח קבוע ומתמשך – כך מקובל בדמוקרטיה.

כאן בוידאו, לדוגמה, אתם יכולים לראות כיצד דוברת הקמפיין של 'המחנה הציוני' משוחחת על כותרת ראשית עם אתר, Ynet, שעות ספורות לפני סגירת הקלפיות בבחירות.

כך נוהגים כל הפוליטיקאים בישראל, **ומובן מאליו שביתר שאת בתקופת הבחירות.**

אני כמובן מקדיש את רוב זמני לניהול ענייני המדינה, אך **מעט לעת, בדרך כלל בשעות הלילה ולאחר סיום יום עבודתי, גם אני משוחח עם אנשי תקשורת. אני מציג בפניהם את העשייה הגדולה שאנחנו מובילים למען מדינת ישראל ואזרחי ישראל – ומציע להם להביא את הדברים לפרסום.**

לאחרונה בחר 'העיתונאי מטעם' רביב דרוקר להגיש נגדי תביעה בדרישה לחשוף את שיחותיי עם חברי שלדון אדלסון ועם עורך 'ישראל היום' לשעבר, עמוס רגב.

כפי שהבהרתי, אין לי מה להסתיר:

אדלסון הוא חבר קרוב שלי מזה כשלושים שנה ואני שמח לשוחח איתו מעת לעת. בשנים 2012-2015 שוחחתי איתו בממוצע של 0.75 שיחות בשבוע.

בתקופה זו עמוס רגב ערך את עיתון 'ישראל היום', העיתון הנקרא ביותר בישראל שמייצג את הקו הלאומי-שמרני בישראל. שוחחתי איתו בממוצע 1.5 שיחות בשבוע.

נהגתי גם לשוחח מעת לעת עם מו"לים ועורכים ראשיים של כלי תקשורת אחרים, כפי שכולם נוהגים.

אני מתנגד עקרונית לחשיפת השיחות שמתקיימות בין פוליטיקאים לאנשי תקשורת.
 לדעתי ההתערבות הזאת ביחסים המורכבים בין תקשורת לפוליטיקה אינה משרתת את הדמוקרטיה, אלא להיפך.

לכן ביקשתי מבג"צ לקיים דיון נוסף בנושא. אני מקווה שהוא יפסוק הפעם אחרת. בכל מקרה, אין לקבל מצב שבו מקיימים סטנדרט אחד לי וסטנדרט אחר לכל השאר.

אם חושפים – חושפים הכל. לכן במקרה שהבג"צ ידחה את בקשתי, הסטנדרט האחיד יחייב שכל הפוליטיקאים יחשפו את פרטי השיחות שלהם עם אנשי התקשורת."

העתק הודעת העותר מיום 31.8.2017 מצורף ומסומן ב'.

28. כאמור, הודעה זו סותרת חזיתית את הגרסה העובדתית שהוצגה, ועודנה מוצגת, על ידי העותר במסגרת ההליכים בעניין זה. כך, למשל, בסיכומיו מיום 30.4.2017 במסגרת ההליך שבו ניתן פסק הדין בעניין **דרוקר**, העותר טען שוב ושוב שהמידע המבוקש נוגע אך ורק לשיחות אישיות עם חבריו, ולא לשיחות שהוא מנהל כפוליטיקאי עם אנשי תקשורת כדי **"להציג בפניהם את העשייה הגדולה שאנחנו מובילים למען מדינת ישראל ואזרחי ישראל"** ו"להציע להם להביא את הדברים לפרסום".

29. בסיכומים הנ"ל העותר טען כי אדלסון ורגב הם חבריו האישיים וכי שיחותיו עמם הן שיחות פרטיות (סעיף 24 לסיכומים); כי אף אם **מערכת היחסים החברית** בין נתניהו לאדלסון ורגב מעניינת את הציבור, אין בה "עניין לציבור" (סעיף 30 לסיכומים); כי אדלסון ורגב הם חבריו האישיים של נתניהו ולכן מועדי השיחות עמם נכללים בגדר ענייני הפרטיים (סעיף 33 לסיכומים), ועוד ועוד. זוהי גם הגרסה העובדתית שהעותר מסר בכתבי טענותיו בבית המשפט המחוזי וכן בכתבי טענותיו במסגרת ערעור שהגיש על פסק הדין הראשון של בית המשפט המחוזי בתיק זה (עע"מ 56/16).

30. גם בכתבי הטענות של אדלסון ורגב בבית המשפט המחוזי ובבית המשפט העליון הם הציגו את אותה הגרסה, שהסתברה ככוזבת לאחר פרסום הודעתו הנ"ל של ראש הממשלה. בסיכומיהם בערעור אדלסון ורגב טענו שהקשר שלהם עם ראש הממשלה הוא **חברי בלבד** וכי הם **אינם מדברים עמו על ענייני העיתון** (סעיפים 5-6 לסיכומי אדלסון ורגב). בעמדתם של אדלסון ורגב, שהוגשה ביום 2.3.2017 לבית המשפט המחוזי בהליך מושא הערעור, הרחיבו השניים בדבר נושאי שיחותיהם הטלפוניות. שניהם טענו שהם אינם מדברים עם העותר על ענייני העיתון. אדלסון טען שהוא מדבר עם העותר על "היסטוריה, תרבות, יהדות, דת, פוליטיקה ועוד", וכן על "נושאים אישיים רבים ומגוונים, לרבות נושאים הקשורים למשפחותיהם וילדיהם" (סעיפים 12-13 לעמדתם של אדלסון ורגב בבית המשפט המחוזי). גם ביחס לרגב נטען כי נושאי השיחה נוגעים ל"מדינאות, היסטוריה צבאית, יהדות, ספרות וארכיאולוגיה" (סעיף 17). שניהם אף טענו כי תדירות השיחות ונושאי השיחות ביניהם לא השתנו לאחר הקמת העיתון.

31. העותר נמנע מלטעון בכל שלבי ההליך, כי תיאור "עבה" זה של יחסיו עם השניים אינו נכון.

32. גם במסגרת העתירה לדיון נוסף העותר דבק בגרסתו הכוזבת, לפיה שיחותיו עם אדלסון ורגב הן אישיות ואינן נוגעות לעיתון. העתירה נגועה, אפוא, בחוסר ניקיון כפיים כבד, נוכח הודעתו הנ"ל של העותר.

33. בהקשר זה יצוין כי העותר טען בעתירה לדיון נוסף שבית המשפט קבע במסגרת הערעור ממצא עובדתי, לפיו השיחות הן שיחות אישיות שאינן נוגעות לעיתון (ראו, למשל, סעיף 2(א) לעתירה לדיון נוסף). אלא שמדובר בטענה מטעה. במסגרת פסק הדין בעניין **דרוקר** הושפט מזוז העיר בפסקה 21:

"אף שאיני מקבל את טענת בא כוח המדינה כי בפסקי הדין של בית משפט קמא יש משום 'קביעה עובדתית מובהקת' לפיה שיחותיו של ראש הממשלה עם אדלסון ורגב הן שיחות פרטיות בין חברים אישיים, עלינו להניח, בהעדר ראיה לסתור, כי אלה פני הדברים, כהצהרת המשיבים."

34. בית המשפט לא קבע כממצא עובדתי פוזיטיבי שהשיחות הן שיחות פרטיות בין חברים אישיים שאינן נוגעות לעיתון, כטענת העותר. הוא קבע שבהעדר ראיה לסתור, יש להניח שאלה הם פני הדברים.
35. מובן שבמסגרת עתירה לדיון נוסף ובמסגרת דיון נוסף בית המשפט אינו יכול לקיים דיון שאינו מבוסס על התשתית העובדתית, שעמדה ביסוד פסק הדין מושא העתירה. בהתאם, אין כל אפשרות לקיים דיון נוסף בפסק הדין לאחר שהעותר הבהיר שמסר גרסה כוזבת, אשר שימשה בסיס לפסק הדין. בבקשו לקיים דיון נוסף על בסיס תשתית עובדתית מסוימת, כאשר הוא מצהיר בפומבי על עובדות אחרות, העותר עושה חוכא ואיתלולא ממוסד הדיון הנוסף.
36. יצוין בשולי הדברים כי גם המידע שנמסר (נספח א' הנ"ל) מלמד כי הגרסה שהעותר מסר הייתה כוזבת. ניתוח המידע מאפשר למצוא אינספור אינדיקציות לכך. נביא כמה בודדות לשם ההמחשה – ב-19 הימים שלפני הבחירות לכנסת ה-19, שהתקיימו ביום 22.1.2013, העותר שוחח 15 פעמים עם רגב. בשלושת הימים שקדמו לבחירות האמורות הוא שוחח 5 פעמים עם אדלסון. מדובר בתדירות גבוהה משמעותית משיחותיו עמם בתקופות אחרות. ניתן היה לתמוה כיצד מצא העותר פנאי לשוחח פעמים כה רבות, בעיצומה של מערכת בחירות, עם חברים אישיים על ענייני יהדות, ארכיאולוגיה, היסטוריה צבאית וכיוצא באלה. אלא שהעותר עצמו הסביר בהודעתו הנ"ל (נספח ב'), כי התדירות הגדולה יותר בתקופת הבחירות נובעת מתפקידיהם של השניים בעיתון.
37. זאת ועוד. ביום 12.11.2014 עברה בכנסת בקריאה טרומית הצעת החוק המכונה "חוק ישראל היום" או בשמה הרשמי – הצעת חוק לקידום ולהגנת העיתונות הכתובה בישראל, תשע"ד-2014 (2464/19/פ). באותו הלילה קיים העותר שלוש שיחות עם אדלסון בשעות 0:52, 1:10 ו-1:15.
38. אפשר להביא עוד ועוד דוגמאות לקשר בין מועדי שיחות הטלפון לבין אירועים שונים או כותרות שניתנו ב"ישראל היום" למחרת שיחות ליליות שהתקיימו בשעה סמוכה למועד סגירת מהדורת העיתון. ניתן למצוא גם דוגמאות לקשר בין מועדי השיחות עם אדלסון לבין מועדי השיחות, שהוקלטו ופורסמו, של העותר עם מו"ל "ידיעות אחרונות" נוני מוזס (הפרשה בה נחקר העותר כחשוד והמכונה "פרשת 2000", במסגרתה, לפי החשד, ניהל משא ומתן עם מר מוזס לצורך קידום עסקה, לפיה ישתמש בסמכויותיו השלטוניות ובקשריו עם אדלסון כדי להחליש את "ישראל היום"). אלא שאין צורך בכל ההיסקים האמורים כדי לעמוד על חוסר ניקיון כפיו של העותר, שהרי העותר עצמו פרסם הודעה, שבה הסביר כי הוא שוחח עם אדלסון ורגב בעניינים הנוגעים לעיתון.
39. כידוע, ההלכות בעניין עילות הסף, שנקבעו ביחס לצדדים להליך בבג"ץ, חלות גם על הליכים המצויים בסמכותו של בית המשפט לעניינים מינהליים, ובכלל זה ההלכות בנוגע לחובה לנהוג בניקיון כפיים (עע"מ 9562/10 שפיגל נ' החברה לשירותי איכות הסביבה בע"מ, פסקה 21 (נבו, 2.4.2012)).
40. לא פעם נפסק כי במסגרת הליכים בבג"ץ או במסגרת הליכים לפי חוק בתי משפט לעניינים מינהליים, תש"ס-2000, מי שמסר מידע כוזב או מי שהעלים מידע מבית המשפט, בית המשפט לא יושיט לו סעד,

והדברים אינם דורשים פירוט (ראו, למשל, עע"מ 4909/15 Steven נ' שר הפנים, פסקה 15 (נבו, 3.11.2015); בג"ץ 739/15 כליפא נ' שר הביטחון, פסקה 10 (נבו, 15.10.2015)).

41. אפילו הייתה עילה לקיום דיון נוסף (ואין עילה כזו), בית משפט זה לא יכול היה להעלים עין מהתנהלותו של העותר, ולנהל את הליכי הדיון הנוסף על בסיס הנחות עובדתיות שהעותר מודה שאינן נכונות.

3.ב. דין העתירה להידחות מטעמי השתק ומשום שנטענו בה טענות שלא נטענו קודם ולא נדונו בפסק הדין

42. במסגרת ההליכים שהתנהלו עד כה ושהובילו לפסק הדין מושא העתירה לדיון נוסף, העותר הציג עמדה ברורה ביחס לשאלות המשפטיות, שאליהן הוא מתייחס בעתירתו לדיון נוסף. ביחס לשאלות משפטיות אלה – שעניינן סמכותו של בית המשפט לאזן בין הפגיעה לפרטיות לבין האינטרס הציבורי, והגדרת המונח "מידע" – כלל לא הייתה מחלוקת בין העותר לבין דרוקר וחדשות 10. בית המשפט אימץ את העמדה שהייתה מקובלת על צדדים אלה. אלא שבעתירה לדיון נוסף העותר טוען שקביעות בית המשפט – העולות בקנה אחד עם עמדתו המשפטית כפי שהוצגה הן בבית המשפט המחוזי והן בבית המשפט העליון – הן הלכה חדשה, חשובה וקשה. זאת לא ניתן לעשות.

43. עמדתו של העותר היא כי יש לקיים דיון נוסף בשני עניינים. ראשית, בקביעה לפיה לבית המשפט הדן בעתירה לפי חוק חופש המידע סמכות לאזן, לפי סעיף 17(ד) לחוק, בין פגיעה פרטיות לבין העניין הציבורי בגילוי המידע. לטענת העותר, נוכח הוראות סעיף 23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות), חל איסור מוחלט על מסירת מידע המצוי בידי רשות ציבורית ושעלול לפגוע בפרטיות, אם מדובר במידע שנוצר בעבר. לפיכך, עמדת העותר היא שלבית המשפט כלל אין סמכות לאזן בין הפגיעה הנטענת בפרטיותו לבין האינטרס הציבורי.

44. אלא שלכל אורך ההליכים עמדתו של העותר הייתה אחרת.

45. בסעיף 38 לתגובה שהגישו העותר והמשיבה 1 לבית המשפט המחוזי ביום 19.11.2015 נכתב:

"בהתאם למצוות המחוקק והפסיקה, המשיבים בחנו את האינטרס הציבורי העומד בבסיס בקשת העותרים. ... עולה איפוא, כי בנסיבות העניין הקונקרטי משקל הזכות לפרטיות רב, ולא ידחה מפני האינטרס הציבורי שהציגו העותרים".

46. מעבר לכך, בניגוד לעמדתו בעתירה לדיון נוסף, עמדת העותר הייתה כי המידע המבוקש הוא "מידע" כהגדרתו בחוק חופש המידע.

47. ביום 2.12.2015 ניתן פסק דינו הראשון של בית המשפט המחוזי בעתירה. בפסק הדין הראשון בית המשפט המחוזי קבע שמסירת המידע תפגע בשולי זכותו של העותר לפרטיות, ולאחר שאיזן בין זכות העותר לפרטיות לבין האינטרס הציבורי שבמסירת המידע, קבע שהאינטרס הציבורי גובר.

48. העותר והמשיבה 1 הגישו ערעור על פסק הדין הראשון (עע"מ 56/16). במסגרת הערעור העותר לא טען כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שאיזן בין האינטרס הציבורי לבין הפגיעה בפרטיות, ולא טען שבית המשפט אינו רשאי לעשות כן ביחס למידע שנאסף או נוצר בעבר. טענתו הייתה שתוצאת האיזון הקונקרטי בין שני האינטרסים הוא שגוי. בסעיף 14 לעיקרי הטיעון שהעותר הגיש במסגרת עע"מ 56/16 ביום 31.1.2016 נכתב ביחס לנסיבות הקונקרטיות הרלוונטיות לענייננו:

"... **באיזון** [ההדגשה במקור] שבין הזכות לפרטיות לאינטרס הציבורי, גוברת ידה של הראשונה והרשות אינה רשאית להעביר את המידע המבוקש. **במקרה שלפנינו**, [ההדגשה הוספה] ובכבוד הראוי, לא היה מקום שבת המשפט יורה על כך, נוכח הפגיעה המשמעותית בפרטיות ראש הממשלה."

49. ביום 10.2.2016 ניתן פסק דינו של בית משפט זה בערעור על פסק הדין הראשון של בית המשפט המחוזי, בו הורה על החזרת הדיון לבית המשפט המחוזי על מנת שישמע את אדלסון ורגב. ביום 26.7.2016, לאחר ששמע בכתב ובעל פה את עמדתם של אדלסון ורגב, נתן בית המשפט המחוזי את פסק דינו השני, בו דחה את העתירה. בפסק הדין השני בית המשפט המחוזי איזן בין זכותם לפרטיות של אדלסון ורגב לבין האינטרס הציבורי, וקבע כי ידה של הזכות לפרטיות על העליונה בנסיבות העניין הקונקרטי. בית המשפט שב וקבע שבאיזון בין זכות העותר לפרטיות לבין האינטרס הציבורי, גובר האינטרס הציבורי.

50. דרוקר וחדשות 10 הגישו ערעור על פסק הדין השני (עע"מ 7678/16). פסק הדין בערעור זה הוא פסק הדין מושא העתירה לדיון נוסף. בסעיף 26 לסיכומי העותר והמשיבה 1 מיום 30.4.2017, אשר הוגשו לבית משפט זה במסגרת הערעור הנ"ל, העותר הציג את עמדתו לפיה **לא נפל פגם באיזון שביצע בית המשפט קמא בין הפגיעה בפרטיותם של אדלסון ורגב לבין האינטרס הציבורי**:

"כאמור בראשית הדברים, בית המשפט קמא ביסס את דחיית העתירה על התנגדותם של המשיבים 3-4 [אדלסון ורגב] למסירת המידע, נוכח הפגיעה בפרטיות המשיבים 3-4, ונוכח **קביעתו של בית המשפט קמא כי באיזון בין אינטרס הציבור לפרטיותם של המשיבים 3-4 שהם אנשים פרטיים, ולכל היותר, בהתאם לניסוחו של בית המשפט קמא עצמו מעמדם 'מעין ציבורי', גוברת זכותם לפרטיות.**

לטעמה של המדינה, **לא נפל כל פגם בקביעה זו**, והמערערים לא הצביעו על עילה המצדיקה את התערבותו של בית משפט נכבד זה במסגרת ערעור בקביעה זו."

51. בסעיף 14 לסיכומי העותר בערעור על פסק הדין השני (עע"מ 7678/16) נכתב (ביחס לערעור בעע"מ 56/16, שהוגש על ידי העותר והמשיבה 1):

"המדינה שבה בערעורה על עמדתה כי באיזון שבין הזכות לפרטיות לאינטרס הציבורי, **במקרה שלפנינו**, גוברת ידה של הראשונה והרשות אינה רשאית להעביר את המידע המבוקש."

52. יצוין שבית המשפט המחוזי התייחס לטענה (שלא נטענה על ידי העותר אלא על ידי אדלסון ורגב), לפיה כלל אין מקום לאיזון בגדרי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע במקרים שבהם מסירת המידע תפגע בפרטיות ודחה אותה (סעיף 17 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 26.7.2016). ועדיין, כעולה מן הציטוטים הנ"ל, עמדת העותר במסגרת הערעור לבית המשפט העליון הייתה כי לא נפל פגם בביצועו של איזון כזה, ובסיכומיו, אף שטען שמסקנתו הקונקרטית של בית המשפט המחוזי ביחס לתוצאת האיזון ביחס אליו היא שגויה, לא טען כי קביעתו המשפטית של בית המשפט, בדבר החובה לבצע איזון ובדבר היחס בין חוק חופש המידע לבין חוק הגנת הפרטיות, היא שגויה.

53. גם בדיון בעל פה שהתקיים בערעור ביום 15.5.2017, עמדת העותר והמשיבה 1 – בניגוד לטענות העותר בעתירתו לדיון נוסף – הייתה כי על בית המשפט לבצע איזון, בגדרי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, בין הזכות לפרטיות לבין האינטרס הציבורי. בדיון טען בא כוחו של העותר כי: "אני מתמקד יותר בהכרעה המשפטית באיזון שנדרש בהינתן הבסיס העובדתי. לדעתי הבסיס העובדתי הוא אקוטי. אתחיל לגבי

הפרטיות אח"כ לגבי האיזון הציבורי" (עמ' 6 לפרוטוקול, שורות 33-35); "למשל חברים מהסיירת אין עניין ציבורי לכן האיזון קל. כל השיקולים שאדוני ציין לגבי מעמדם של האחרים כל זה במשקל הציבורי. כאשר לוקחים את האיזון הזה חשוב לציין..." (עמ' 9, שורות 25-27); "זו שאלה משפטית של איזון בין פרטיות לבין אינטרס מסויים של הציבור" (עמ' 10 לפרוטוקול, שורה 4).

54. שוב ושוב, בארבע ערכאות שבהן התנהל הדיון בהליך, העותר טען שבהתאם לחוק חופש המידע על בית המשפט לבצע איזון בין הזכות לפרטיות לבין האינטרס הציבורי, וכי בעניינו הקונקרטי, האיזון צריך להוביל לסירוב למסור את המידע. כעת, לאחר שהתקבלו טענותיו המשפטיות של העותר בעניין זה, אך ביישומן על עובדות המקרה בית המשפט הגיע לתוצאה אופרטיבית שאינה נוחה לעותר, הוא טוען שעמדתו שלו בכל שלבי ההליך לא רק שהיא עמדה שגויה, אלא שאימוצה מצדיק קיומו של דיון נוסף.

55. מעבר לכך, בשום שלב העותר לא טען – כפי שהוא עושה בעתירתו לדיון נוסף – כי המידע שהתבקש בעתירה אינו "מידע" כמשמעו בחוק חופש המידע ולכן לא חל עליו חוק חופש המידע. טענות העותר עד להגשת העתירה לדיון נוסף התבססו על ההנחה כי המידע שהתבקש הוא "מידע" כמשמעו בחוק האמור.

56. בהתייחס להתנהלות מן הסוג האמור נפסק כי:

"כפי שצוין לא אחת, ההליכים המשפטיים אינם 'תכנית כבקשתך' בהם יכול פלוני לטעון פעם כך ופעם אחרת, ולסתור את דבריו שלו עצמו בהתאם לאינטרסים שהוא ההליך הרלבנטי ... די בחובות תום הלב וההגינות הבסיסיות כדי לקבוע כי אין אדם יכול לטעון לדבר והיפוכו ולצפות כי טענותיו יתקבלו בהתאם למבוקש בשעה פלונית."
ע"א 739/13 בן ציון נ' המועצה המקומית אבן יהודה, פסקה י' (נבו, 6.10.2014).

וכן:

"ניתן לדמות את המבקשים ללהטוטן בקירקס הרוכב בעת ובעונה אחת על שני זוגות אופניים. הדבר אפשרי בקירקס אך לא בבתי המשפט."
רע"א 4224/04 בית ששון בע"מ נ' שיכון והשקעות בע"מ, פסקה 15 (נבו, 8.3.2005).

57. יש להוסיף, כי טענתו החדשה של העותר כי המידע שהתבקש אינו "מידע" כמשמעו בחוק חופש המידע, היא טענה שלא נטענה על ידי אף אחד מן הצדדים ולכן גם לא נדונה על ידי בית המשפט בפסק הדיון מושא העתירה לדיון נוסף. בעתירה לדיון נוסף העותר ביסס את טיעונו בעניין זה על פסיקה אמריקאית, שלא הוצגה בפני בית המשפט המחוזי ובפני בית המשפט העליון בהליכים שהתנהלו עד כה. העותר לא סיפק כל הסבר לכך שלא טען את הטענה ולא הציג את הפסיקה האמורה בהליכים הקודמים.

58. ייתכן שההסבר לכך הוא שבהליך בבית המשפט המחוזי באת כוחו של העותר טענה בלהט שבפרשנות חוק חופש המידע הישראלי אין להידרש למשפט משווה (ראו פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 25.11.2015, עמ' 5, שורות 20-23 – "כל העניין של משפט משווה זה כאשר צריך להשלים משיטות משפט שונות, זה לא המצב, אנחנו נמצאים בעולם עתיר פסיקה, פסיקתו של בית המשפט הנכבד וגם של בית המשפט העליון וגם הפסיקה של בית המשפט העליון בנוגע לזכות לפרטיות וזה לא המקום להשלים משיטות משפט אחרות").

59. תהא הסיבה לכך שהעותר לא העלה טענות אלה בשלב מוקדם יותר אשר תהא, עתירה לדיון נוסף אינה "מקצה שיפורים" להעלאת טענות שלא הועלו בשלב מוקדם יותר. ודאי שלא ניתן לדון במסגרתה בעניינים שכלל לא נדונו בפסק הדין, אשר כלל לא בחן את הטענה כי המידע המבוקש אינו "מידע" כמשמעו בחוק חופש המידע משום שאף אחד מן הצדדים לא העלה טענה כזו:

"בית המשפט נדרש לטענות שהועלו על ידי הצדדים ונימק את עמדתו בפסק הדין. דיון נוסף, מלבד היותו הליך חריג, אינו במה להעלאת טענות חדשות שלא נדונו במסגרת פסק הדין."

דנ"א 9132/09 עזבון המנוח אחמד נ' אחמד, פסקה 5 (נבו, 9.3.2010).

60. גם מטעם זה יש לדחות על הסף את העתירה לדיון נוסף.

ג. יש לדחות את העתירה לדיון נוסף גם לגופה

61. סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט קובע כי נשיאת בית המשפט העליון או שופט או שופטים אחרים שתקבע לכך רשאים להורות על קיומו של דיון נוסף "אם ההלכה שנפסקה בבית המשפט העליון עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה של הלכה שנפסקה בענין, יש, לדעתם, מקום לדיון נוסף".

62. כאמור, לטרונייטו של העותר שני ראשים. הראש הראשון נוגע לאיזון שביצע בית המשפט, בגדרי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, בין הזכות לפרטיות לבין האינטרס הציבורי. לשיטת העותר בשל הוראות חוק הגנת הפרטיות בית המשפט אינו מוסמך לבצע איזון כזה, וחל איסור מוחלט על מסירת מידע שיש בו משום פגיעה בפרטיות, יהא אשר יהא האינטרס הציבורי העומד מנגד, ותהא עוצמת הפגיעה בפרטיות נמוכה ככל שתהא. הראש השני עניינו בטענה החדשה, שכלל לא נדונה בפסק הדין, ולפיה המידע שהתבקש כלל אינו "מידע" כמשמעו בחוק חופש המידע.

63. בשני המקרים אין מדובר ב"הלכות" העומדות בתנאי סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט. בפסק הדין לא נפסקה כל הלכה חדשה, ועניינו באופן יישומן של הלכות המיושמות על ידי בית משפט זה ובתי המשפט לעניינים מינהליים. מעבר לכך, בפסק הדין האמור לא נפסק דבר – לא כל שכן הלכה – העומד בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון. למעלה מן הנדרש, אפילו מדובר היה בהלכה חדשה, הרי שנוכח האמור להלן, לא היה בכך, בנסיבות העניין, כדי להצדיק קיומו של דיון נוסף.

ג.1. קיום דיון נוסף – הדין

64. כפי שנראה, דומה שמאחורי טענות העותר מסתתרת, למעשה, טענה שבית המשפט איזן באופן שגוי בין האינטרס הציבורי לבין הזכות לפרטיות. אלא שיישום שגוי של ההלכה בדבר אופן האיזון (ובעניינינו, עמדת המשיבים 2-3 היא כי לא חלה כל שגגה באופן האיזון), אינו עילה לקיום דיון נוסף:

"כידוע, יישום של הלכה קיימת על נסיבותיו של עניין קונקרטי, אינו מצדיק קיומו של דיון נוסף."

דנ"פ 1329/16 זדורוב נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (נבו, 5.7.2016)

65. כפי שנראה, בית המשפט ביצע בעניין דרוקר איזון בגדרי סעיף 17(ד) לפי חוק חופש המידע ממש כשם שעשה – וכפי שעושים בתי המשפט לעניינים מינהליים – בפסקי דין רבים בעבר, וסמכותו לבצע איזון כזה כאשר על הפרק עומדת הזכות לפרטיות אינו בבחינת הלכה חדשה.

66. בהתאם לסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט, "תנאי בסיסי לקיומו של דיון נוסף הוא כי בפסק הדין שלגביו מוגשת העתירה לדיון נוסף נקבעה הלכה" (דנג"ץ 2797/06 בנימיני נ' מנהל השירותים הוטרינריים במשרד החקלאות (נבו, 21.3.2006)). מעבר לכך, לא כל קביעה של בית המשפט היא "הלכה":

"נשוב ונזכיר את שנקבע לא אחת, לאמור, כי 'עד שנדע אם דברים שאמר בית-המשפט העליון בפסק-דין עולים הלכה, חייבת אותה הלכה לגלות עצמה על-פני פסק-הדין. וגילוי-פנים בהקשר עניינינו פירושו הוא זה, שבית-המשפט ביקש במודע ובכוונת-מכוון לקבוע הלכה, ולא עוד אלא שביטא את כוונתו באורח ברור ומפורש; כך, לא פחות'..."

דנג"ץ 10792/06 התנועה להגינות שלטונית נ' נציבות תלונות הציבור על שופטים (נבו, 26.3.2007).

67. ואולם, אפילו יש בפסק הדין חידוש מסוים או פיתוח של הלכה קיימת, אין בכך כדי להצדיק דיון נוסף:

"קביעה זו מהווה פיתוח הלכתי מסוים של ההלכה שנקבעה בעניין רובינשטיין... עם זאת, נוכח העובדה שההליך של דיון נוסף בפסק דין של בית המשפט העליון הוא הליך נדיר וייחודי, שנועד לבחון הלכות בעלות משמעות ציבורית או משפטית רחבה, ברי כי לא כל פיתוח של ההלכה מצדיק את קיום ההליך".

דנ"א 7624/07 אליהו נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה קרית-אתא (נבו, 11.5.2008).

ראו גם: דנ"א Adidas Salomon A.G. 6658/12 נ' יאסין, פסקה 20 (נבו, 27.8.2014).

68. מעבר לכך, אפילו ניתן היה לקבל את טענת העותר כי נפסקה בעניין דרוקר הלכה חדשה, לא היה די בכך כדי להביא לקיומו של דיון נוסף. זאת נוכח פסיקתו של בית משפט זה, לפיה לא כל הלכה שיש בה חידוש או חשיבות מצדיקה קיומו של דיון נוסף:

"ולאחר שקראתי כל אלה שקלתי בדעתי והגעתי לכלל מסקנה כי אין בו בפסק הדין אותם מאפיינים מיוחדים ונדירים המצדיקים שידונו בו דיון נוסף. אסכים עם העותרת – כיצד אוכל שלא להסכים? – כי נפסקה בו בפסק הדין הלכה חדשה – אולי אף הלכה חשובה... ואולם, הלכה חדשה זו שפסק בית המשפט מבססת עצמה על לשונו של החוק ועל הלכות שקדמו לה ואשר עניינן השבת מס לנישומים. בית-המשפט בונה אמנם נדבך נוסף – נדבך חשוב – על הלכות שנפסקו בעבר, ובכך מחדש הוא ומוסיף על דברים שהנחנו ראשונים. ואולם, כידוע, כל דבר-הלכה יש בו משהו מן החידוש ומן התוספת, ובה-בעת נסכים כולנו כי לא כל חידוש ראוי הוא שיוסיפו וידושו בו".

דנ"א 4818/03 טמפו תעשיות בירה בע"מ נ' מנהל מס קניה, פסקה 8 (נבו, 25.8.2003).

69. זאת ועוד. גם כאשר מתקיימים תנאי סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט (ובעניינינו הם אינם מתקיימים), אין בכך כדי להביא בהכרח לקיומו של דיון נוסף:

"דרושים, איפוא, שני תנאים מצטברים כדי להצדיק קיומו של דיון נוסף: האחד, חשיבותה, קשיותה וחידושה של ההלכה או עמידתה בסתירה להלכה קודמת, והאחר, הצדקה עניינית לשוב ולהביא את הענין לדיון נוסף".

דנג"ץ 2485/95 אפרופים שיכון ויזום (1991) בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (נבו), 4.7.1995.

"האם ניתן פסק-הדין נושא העתירה באותן תכונות ייחודיות המצדיקות כי יקום בו דיון נוסף? אודה ואתוודה: עתירתה של העותרת לא הקלה עימי. אין ספק בליבי כי פסק דינו של בית-המשפט העליון אכן קובע הלכה חדשה, ולא אך הלכה חדשה אלא הלכה חשובה שאפשר אף תהא שנויה במחלוקת. כך מתקיימים בחלקם התנאים הקבועים בהוראת סעיף 30(ב) לחוק בתי-המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984, לקיומו של דיון נוסף. אלא שתידוש הילכתי – ואפילו תידוש הילכתי הניחן בתכונות המנויות בהוראת סעיף 30 לחוק בתי המשפט – לא יצדיק בכל מקרה ומקרה קיומו של דיון נוסף. טעם הדבר הוא, החוק היקנה לשופט הדן בעתירה לדיון נוסף שיקול דעת רחב לבחינה האם המקרה שלפניו, על-פי נסיבותיו ועל-פי מאפייניו, משתייך לאותם מקרים חריגים-שבחריגים, נדירים-שבנדירים, שבהם יקום דיון נוסף."

דנג"ץ 7802/04 מילוא נ' שר הביטחון, פסקה 7 (נבו), 7.11.2004.

"אף שבפסק-הדין נקבעה הלכה חדשה, לא מצאתי כי יש בה חשיבות או קשיות מן הסוג העשוי להצדיק דיון נוסף. כידוע, על מנת להורות על קיום דיון נוסף נדרש כי המדובר יהיה בחידוש, חשיבות או קשיות מהותיים ומשמעותיים; ואפילו כאשר תנאים אלה מתקיימים, עדיין נוטה בית-המשפט, כעניין של מדיניות שיפוטית, לקמוץ את ידו ולא להורות על קיום דיון נוסף אלא במקרים נדירים."

דנ"א 4335/03 בנבנישתי נ' כונס הנכסים הרשמי (נבו), 20.5.2003.

70. אף כאשר מתקיימים התנאים שבסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט, בית המשפט לא יקיים דיון נוסף אם הוא סבור כי סיכויי ההלכה להתהפך בדיון הנוסף אינו גבוה:

"חשיבות ההלכה או חידושה הם תנאי הכרחי להיעתרות לבקשה לדיון נוסף, אך אינם תנאי מספיק. אם נתקיים אחד מתנאים אלה או שניהם, שומה עלי לשקול גם מה הוא הסיכוי שההלכה תיהפך על פיה בדיון הנוסף."

דנג"ץ 7635/96 לשכת עורכי הדין בישראל נ' גאנס, פסקה 5 (נבו), 13.4.1997.

71. בהתאם, העובדה שפסק הדין ניתן פה אחד מהווה שיקול נוסף לדחיית העתירה לדיון נוסף:

"המשיבים העלו מספר טענות נוספות אשר יש בהם לדידי לחזק את מסקנתי בדבר דחיית הבקשה לדיון נוסף. כך העובדה שפסק הדין התקבל פה אחד על ידי כל שופטי המותב ... וכך גם העובדה שדיון שכזה יהיה תיאורטי באופיו וללא סיכויים ממשיים להשפיע על זכויות בעלי הדין."

דנ"א 1380/17 ורדניקוב נ' אלוביץ, פסקה 25 (נבו), 30.8.2017.

72. בענייננו, כפי שנראה, לא מתקיימים התנאים הנ"ל. בית המשפט יישם בעניין דרוקר את ההלכות הקיימות בעניין האיזון בין הזכות לפרטיות לבין האינטרס הציבורי לפי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע; בפסק הדין לא נקבעה הלכה חדשה כלשהי; ככל שיש חידוש בפסק הדין מדובר, לכל היותר, בפיתוח של ההלכות הקיימות; ואפילו הייתה נקבעת הלכה חדשה בפסק הדין היא אינה מקיימת את תנאי סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט, ואפילו הייתה מקיימת אותם – היא אינה מצדיקה קיום דיון נוסף. מעבר לכך, סיכויי של דיון נוסף אינם כאלה שיש בהם כדי להצדיק את קיומו, וזאת מן הטעמים המפורטים להלן.

73. להלן נתייחס בנפרד לכל אחת משתי ההלכות שהעותר טוען כי נקבעו בענייננו.

2.ג. שאלת האיזון בין הזכות לפרטיות לבין האינטרס הציבורי

74. בית המשפט עשה, בפסק הדין בעניין דרוקר, שימוש בסמכותו לפי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, וקבע שאף על פי שהמידע המבוקש הוא מידע שחל עליו סעיף 9 לחוק, העניין הציבורי בגילוי גובר על הפגיעה בפרטיות. בית המשפט קבע שסעיף 23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות אינו שולל את סמכות בית המשפט לבצע איזון, בגדרי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, בין הזכות לפרטיות לבין האינטרס הציבורי.
75. לטענת העותר מדובר ב"הלכה חדשה המשנה את וסותרת את ההלכה שהייתה קיימת עד למתן פסק הדין בעניין דרוקר". טענה זו אינה נכונה.
76. כפי שנראה, בית המשפט העליון קבע בעבר מפורשות שסעיף 23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות אינו שולל את סמכות בית המשפט לאזן בין הפגיעה בפרטיות, שתיגרם בשל מסירתו של מידע המצוי בידי רשות מינהלית, לבין העניין הציבורי שבמסירת המידע. בית משפט זה אף קבע במפורש כי שני ההסדרים, סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע וסעיף 23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות, מביאים לנוסחת איזון דומה.
77. מעבר לכך, בניגוד לטענת העותר, מעולם לא נקבעה הלכה לפיה כאשר בית המשפט יורה על מסירת מידע שמסירתו תפגע בפרטיות, בהתאם לסמכותו לפי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, יימסר רק מידע שנאסף לאחר מתן פסק הדין.
78. בעע"מ 9341/05 התנועה לחופש המידע נ' רשות החברות הממשלתיות (נבו, 19.5.2009, להלן: עניין רשות החברות הממשלתיות) בית משפט זה החליט שלא להידרש לשאלת היחס בין חוק חופש המידע לבין סעיף 23 לחוק הגנת הפרטיות, וממילא לא נקבעה באותו עניין הלכה, העשויה לעמוד בסתירה לאמור בפסק הדין בעניין דרוקר. ואולם, השופט לוי קבע בעניין רשות החברות הממשלתיות כי בכל מקרה, פירוש ההסדרים שבשני החוקים מוביל לאותו האיזון:
- "ככל שהפכתי בדבר, התקשיתי אף אני לעמוד על פשרן של ההוראות הקבועות בסעיפים 9(א)(3) ו-17(ד) לחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 ו-23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, כשהן נקראות בצוותא-חדא ובנסיבותיו של מקרה כמו זה שבפנינו. אולם, היות שדומני כי ממילא יוביל פירושם של ההסדרים שבחוקים אלה להכרעה בין הערכים המתחרים שבבסיסם על יסוד נוסחת איזון ושקילה מעין זו הקבועה בסעיף 17(ד) הנ"ל, והואיל והסוגיה לא לובנה בטיעוני הצדדים בפנינו, ובפרט לנוכח התוצאה אליה הגיעה חברתי ולפיה מסירת המידע תיעשה, להבא, בכפוף להסכמה מוקדמת של המועמד, מקובלת עלי מסקנתה של חברתי ולפיה תונח שאלה זו לעתה."
79. אין איפוא כל חידוש בכך שכאשר מסירת המידע עלולה לפגוע בפרטיות, על בית המשפט לאזן בינה לבין האינטרס הציבורי בהתאם לנוסחה הקבועה בסעיף 17(ד) לחוק חופש המידע.
80. אכן, בעניין רשות החברות הממשלתיות התוצאה האופרטיבית של פסק הדין הייתה מסירת המידע רק מכאן ולהבא. אך כפי שעולה מפסק הדין, מדובר היה בתוצאת האיזון הקונקרטי בהתבסס על עובדות אותו המקרה. ודאי שלא נקבעה בפסק הדין בעניין רשות החברות הממשלתיות הלכה לפיה כאשר בית המשפט יחייב מסירת מידע לפי סעיף 17(ד) ייעשה הדבר מכאן ולהבא. אין כל יסוד לטענה כי בפסק דין זה – או בפסקי הדין האחרים שאליהם העותר מפנה – נקבעה הלכה לפיה סמכות בית המשפט, לפי סעיף 17(ד) הנ"ל, להורות על מסירת מידע שמסירתו תפגע בפרטיות קיימת רק ביחס למידע שנאסף

לאחר פסק הדין. לבית המשפט סמכות שבשיקול דעת לקבוע איזה סעד לתת, ואין כלל או הלכה המחייבים מתן סעד של מסירת המידע ומכאן ולהבא.

81. פסקי הדין שאליהם מתייחס העותר לביסוס טענתו כי קיימת הלכה כאמור, הם פסקי דין שבהם, **במסגרת האיזון הקונקרטי שנעשה לפי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע**, נקבע שבנסיבות העניין ראוי לפרסם או למסור את המידע שייאסף לאחר שיינתן פסק הדין. אלא שזה היה פרי האיזון הנקודתי שביצע בית המשפט באותם פסקי הדין.

82. העותר ציטט (בסעיף 9 לעתירה לדיון נוסף) את פסקה 30 לפסק דינה של השופטת ארבל בעניין **רשות החברות הממשלתיות** הנ"ל. בפסקה שצוטטה בית המשפט ציין כי בכל הנוגע ליחס בין חוק חופש המידע לבין סעיף 23 לחוק הגנת הפרטיות, "גמרתי אומר שלא להידרש אליה". בפסק הדין בעניין **רשות החברות הממשלתיות** לא נפסקה, אם כן, הלכה כלשהי בעניין האמור, וממילא, פסק הדין בעניין **דרוקר** לא יכול היה לקבוע הלכה העומדת בסתירה לה.

83. גם ההחלטה הקונקרטית בעניין **רשות החברות הממשלתיות** למסור את המידע שייאסף מעתה ואילך אינה "הלכה", לפיה זו תהיה תמיד תוצאת האיזון. בפסקה שהעותר ציטט בסעיף 9 לעתירתו לדיון נוסף, בית המשפט עמד במפורש על כך שההחלטה למסור את המידע מכאן ואילך היא "**התוצאה המעשית**" שאליה הגיע. לא הלכה, אלא התוצאה המעשית באותו מקרה.

84. החלטת בית המשפט בעניין **רשות החברות הממשלתיות** למסור את המידע רק מאותו מועד ואילך התבססה על הקביעה העובדתית הקונקרטית באותו מקרה, לפיה "אותם מועמדים שמועמדותם נפסלה באותו פרק הזמן שלגביו ביקשה המערערת את המידע, לא הועמדו על האפשרות כי שם יפורסם כמי שנפסלה מועמדותם" (פסקה 42 לפסק דינה של השופטת ארבל).

85. לעומת זאת, ביחס לעובדות שעמדו בפני בית המשפט העליון בעניין **דרוקר**, קבע בית המשפט, **כעניין שבעובדה ותוך יישום ההלכות הקיימות**, בפסקה 30 :

"יש לזכור כי אדלסון ורגב אינם אנשים פרטיים, וכאשר הם שוחחו עם ראש הממשלה, חזקה עליהם שידעו גם שהם משוחחים עם נושא משרה הכפוף לדיני חופש מידע, וממילא גם שהם חושפים עצמם לדיני חופש המידע."

86. עיינו הרואות – ההבדל בין התוצאה האופרטיבית בעניין **רשות החברות הממשלתיות** לבין התוצאה האופרטיבית בעניין **דרוקר**, יסודו, בין השאר, בקביעות עובדתיות מובהקות ביחס לידיעת מי שהמידע בעניינו נמסר אודות האפשרות שהמידע ייחשף. אין מדובר בתוצאה שנובעת מהלכה שנקבעה בפסק הדין הראשון, שממנה סטה כביכול בית המשפט בשני.

87. בפסק הדין בעניין **דרוקר** כל שנעשה הוא יישום של ההלכות הקיימות על עובדות המקרה, כפי שנקבעו על ידי בית המשפט. ייתכן שהעותר סבור שקביעת בית המשפט בעניין **דרוקר**, לפיה אדלסון ורגב ידעו כי הם משוחחים עם נושא משרה הכפוף לדיני חופש המידע, אינה נכונה עובדתית, וכי מטעם זה, לשיטתו, אין מקום להבחנה בין התוצאה האופרטיבית בפסק דין זה לבין התוצאה האופרטיבית בעניין **רשות החברות הממשלתיות**. אלא שטענה לפיה בית המשפט שגה עובדתית אינה עילה לדיון נוסף.

88. מעבר לכך, בעניין רשות החברות הממשלתיות כלל לא נקבעה הלכה לפיה רק ידיעה מראש מצדיקה, במסגרת מלאכת האיזון, מסירה של מידע שבידי הרשות. מדובר, שוב, בתוצאה מעשית, בלשון בית המשפט, שהייתה פרי האיזון הקונקרטי שנעשה באותו מקרה.

89. העותר טוען כי הוראת סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע היא "הוראה הניגפת מפני הוראת חוק אחרת" (סעיף 31 לעתירה לדיון נוסף). אלא שכאמור לעיל, בית המשפט כבר קבע בעניין רשות החברות הממשלתיות ש"ממילא יוביל פירושים של ההסדרים שבחוקים אלה להכרעה בין הערכים המתחרים שבבסיסם על יסוד נוסחת איזון ושקילה מעין זו הקבועה בסעיף 17(ד) הנ"ל".

90. גם בעע"מ 1386/07 עיריית חדרה נ' שנינוס בע"מ (נבו, 16.7.2012) (להלן: עניין עיריית חדרה), שעליו העותר מבקש לסמוך את טענותיו, לא נפסקה הלכה בעניין האמור. ה"הלכה" שהעותר מנסה לקרוא אל תוך פסק הדין כלל אינה נמצאת בו.

91. העותר הדגיש שבעניין עיריית חדרה בית המשפט קבע שעל העירייה לפנות אל כל המחזיקים בנכסים בעיר ולקבל את עמדתם בטרם יימסר מידע אודותם. אלא שאין בכך כדי ללמד דבר לעניינו. באותו מקרה מחזיקי הנכסים לא היו צד להליך, ולכן נדרשה קבלת עמדתם לפי סעיפים 13(א) ו-17(ג) לחוק חופש המידע בטרם מסירת המידע. אין בכך כדי ללמד שבפסק הדין נקבע שסעיף 23(א) לחוק הגנת הפרטיות שולל את סמכות בית המשפט לבצע איזון בין הפגיעה בזכות הפרטיות לבין האינטרס הציבורי לפי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע.

92. העותר מבקש ללמוד מעניין עיריית חדרה, שבהתאם ל"הלכה", כשלא ניתנת הסכמת מי שפרטיותו עלולה להיפגע, בית המשפט אינו רשאי להורות על מסירת המידע לפי סעיף 17(ד). גם זאת הוא עושה באמצעות הפנייה לסעד שניתן בנסיבות הקונקרטיות, ולא באמצעות הפנייה לקביעה משפטית המהווה הלכה. העותר מציין שבאותו עניין נקבע כי בעל נכס שיסכים למסירת מידע אודותיו, פרטיו יפורסמו, ובעל נכס שלא יודיע כי הוא מסכים לכך, פרטיו לא יפורסמו. אלא שמכאן ועד לטענה לפיה נקבעה הלכה כי בהעדר הסכמה בית המשפט אינו רשאי לעשות שימוש בסמכותו לפי סעיף 17(ד) רחוקה הדרך.

93. הסעד שניתן בעניין עיריית חדרה נגזר מעובדות המקרה. באותו מקרה נקבע שפרטיו של מי שלא יודיע כי הוא מסכים למסירת מידע אודותיו לא יימסרו וכי המשיבה תהיה מנועה מלעתור נגד ההחלטה שלא למסור מידע כזה, משום שלטענתה היא מבקשת את המידע כדי לסייע למחזיקי הנכסים:

"חשוב להדגיש שמאותו הטעם המשיבה תהיה מנועה מלעתור כנגד קבלת סירובם של מחזיקים למסירת המידע. טענה שכזו – לו תעלה מפי המשיבה – תסתור את הצהרותיה שלה, לפיהן היא מבקשת לשרת את המחזיקים ולסייע להם, וכמוה כבקשה להביא לשיתוף פעולה מצד המחזיק, בכפייה – בהליך שאמור להיות רק לטובתו (ובהסכמתו). זאת ועוד (וזהו העיקר לעניינו): עתירה המופנית כנגד קבלת השגות המחזיקים לא תוכל להצליח אלא על בסיס טענות המופנות הלכה למעשה נגד הקביעות כי אכן נפגעת פה פרטיותם של המחזיקים, או כי האינטרס שבמסירת המידע איננו מצדיק פגיעה זו (ראו: סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע). ואולם קביעות אלה אושרו כאן בפסק דינו ועל כן לא ניתן להשיג עליהן עוד בגדרי הליך משפטי נוסף."

שם, פסקה 19.

94. ענייננו שונה. בענייננו כל הצדדים, שנטען שפרטיותם תיפגע, נשמעו על ידי בית המשפט. להבדיל מבעניין עיריית חדרה, בענייננו לא נטען שהמידע מתבקש כדי לסייע למי שפרטיותו עלולה להיפגע. לכן, להבדיל מבעניין עיריית חדרה, התנגדות העותר, אדלסון ורגב אינה סוף פסוק, ואין כל מניעה לבצע את האיזון הנדרש בין האינטרס הציבורי לבין הפגיעה הפרטיות.
95. מעבר לכך, מן הסיפא של הפסקה הנ"ל בפסק הדין בעניין עיריית חדרה – "עתירה המופנית כנגד קבלת השגות המחזיקים לא תוכל להצליח אלא על בסיס טענות המופנות הלכה למעשה נגד הקביעות כי אכן נפגעת פה פרטיותם של המחזיקים, או כי האינטרס שבמסירת המידע איננו מצדיק פגיעה זו (ראו: סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע)" – עולה שעמדת בית המשפט בעניין עיריית חדרה היא שככלל, גם כאשר הצד הרלוונטי מתנגד למידע בשל פגיעה בפרטיות, על בית המשפט לאזן בין הפגיעה לבין האינטרס הציבורי.
96. בניגוד לתמונה שהעותר מנסה להציג, מרכז הכובד של השאלה שנדונה בעניין עיריית חדרה, היה האם יש לשקול את בקשת המידע בנסיבותיו הקונקרטיות של אותו עניין לפי מנגנון של opt-in או opt-out. שאלה זו רלוונטית כאשר ישנו מספר גדול של אנשים (עשרות אלפים במקרה שנדון בפסק הדין בעניין עיריית חדרה), שיש לשמוע את עמדתם לפי סעיפים 13(א) או 17(ג) לחוק חופש המידע. במקרים כאלה אף בלתי אפשרי לדון ולאזן באופן אינדיבידואלי את טענת הפגיעה בפרטיות של כל אחד ואחד מעשרות אלפי האנשים שנדרשת שמיעת עמדתם, ויש למצוא נוסחת איזון שתחול באופן אחיד על כולם. בנסיבות הקונקרטיות של עניין עיריית חדרה, בית המשפט קבע כי תוצאת האיזון היא יצירת מנגנון opt-in שבמסגרתו לא יימסר המידע אודות מי שלא נתן את הסכמתו. אלא שאין בדברים כדי להוות הלכה, לפיה בית המשפט אינו רשאי לאזן בין הפגיעה בפרטיות לבין האינטרס הציבורי בהתאם להוראות סעיף 17(ד) ולהורות על מסירת מידע שנאסף לפני פסק הדין, חרף התנגדותו של מי שפרטיותו עלולה להיפגע.
97. בענייננו, להבדיל מבעניין עיריית חדרה, ישנם שלושה צדדים בלבד היכולים לטעון שפרטיותם תיפגע (העותר והמשיבים 4-5). טענותיהם של צדדים אלה בדבר הפגיעה בפרטיותם נשמעו באופן מקיף. אין מדובר במצב שבו מתבקש מידע אודות עשרות אלפי אנשים, ושבו בית המשפט אינו יכול, מעשית, לבצע איזון אינדיבידואלי בעניינו של כל אחד. המצב העובדתי הוא שונה לחלוטין, ומכל מקום, בעניין עיריית חדרה לא נקבעה הלכה לפיה התנגדותו של אדם למסירת מידע שוללת את סמכות בית המשפט לאזן בין הזכות לפרטיות לבין האינטרס הציבורי.
98. גם פסקי הדין האחרים, שאותם מביא העותר בתמיכה לטענתו לפיה קודם לפסק הדין בעניין דרוקר נקבעה הלכה, לפיה בית המשפט אינו רשאי להורות לפי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע על מסירת מידע שיש בו משום פגיעה בפרטיות בהעדר הסכמה, עסקו כולם במקרים של מספר גדול ובלתי ידוע של נפגעים פוטנציאליים. בכל אותם מקרים, הסעד האופרטיבי ניתן בהתאם לעובדות המקרה הקונקרטי – העדר אפשרות פרקטית לשקול אינדיבידואלית את טענותיו של כל נפגע ונפגע ולאזן את עניינו אל מול האינטרס הציבורי – שהן שונות לחלוטין מן הנסיבות בענייננו. בכל מקרה, באף אחד מפסקי הדין האמורים לא נקבעה הלכה לפיה בית המשפט אינו רשאי, בהעדר הסכמה, לאזן בין הזכות לפרטיות לאינטרס הציבורי, ולא נקבעה הלכה, לפיה יש בהכרח למסור מידע שפוגע בפרטיות רק מכאן ולהבא.
99. יצוין, כי בניגוד לתמונה שמנסה העותר לצייר, בתי המשפט לעניינים מינהליים דווקא נוהגים לאזן בין הפגיעה בפרטיות לבין האינטרס הציבורי ולהורות על מסירת מידע שיש במסירתו משום פגיעה

בפרטיות, וזאת לא רק מכאן ולהבא או בהסכמה של מי שפרטיותו תיפגע (ראו, למשל, עת"מ (נצי') 30204-11-14 עורכי דין לקידום מינהל תקין נ' המועצה המקומית דבוריה (נבו, 1.9.2015); עת"מ (י-ם) 192/07 התנועה לחופש מידע נ' כנסת ישראל (נבו, 21.5.2008)). פסקי הדין של בתי המשפט לעניינים מינהליים, שהובאו על ידי העותר, עסקו (כמו פסקי הדין של בית המשפט העליון שהובאו על ידו) במקרים שבהם ישנו מספר גדול של אנשים, שעשויים לטעון שמסירת המידע עלולה לפגוע בפרטיותם, שבהם אין אפשרות פרקטית לבצע איזון אינדיבידואלי ביחס לכל אחד מהם.

100. בכל פסקי הדין שהובאו על ידי העותר לא נקבעה הלכה בעניין היחס שבין סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע וסעיף 23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות. חלקם כלל לא התייחסו לסוגיה זו. בחלקם צוין שמדובר בסוגיה מורכבת שאין צורך להכריע בה. לפיכך, אין יסוד לטענה כי הדברים שנקבעו בעניין דרוקר עומדים בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון.

101. עוד יוער כי גם בפסק הדין בעניין דרוקר נקבע כי "פרק זה [פרק ד' לחוק הגנת הפרטיות, בו מצוי סעיף 23ב] מעורר אמנם שאלות שונות לא פשוטות שלא זה המקום לבררן" (פסקה 17 לפסק הדין). ממילא לא נקבעה בעניין זה הלכה חדשה, קשה או חשובה או הלכה העומדת בסתירה להלכות קודמות.

102. פסק הדין נטוע כל כולו בעובדות המקרה הספציפיות – עניינו של ראש ממשלה, שהוא גם שר התקשורת, המנהל שיחות עם המו"ל והעורך הראשי של העיתון הנפוץ בישראל, והמעיד על עצמו שהוא חבר קרוב שלהם. אלה הן העובדות שעליהן יושם הדין הקיים, ושהובילו לתוצאת האיזון הקונקרטי שקבע בית המשפט. השופט הנדל עמד בפסק הדין בעניין דרוקר בתמצית על הנסיבות הייחודיות שמצדיקות את מסירת המידע במקרה הקונקרטי:

מכל מקום, אני מסכים בכל לב עם חבריי בשל הנסיבות הייחודיות שלפנינו – קרי, כהונתו המקבילה של משיב 2 כשר התקשורת בממשלות ישראל ה-33 ... במסגרת תפקידו זה, היה משיב 2 אמון על התוויית מדיניות בתחום התקשורת, שבו משיבים 3-4 – בעל השליטה ועורכו הראשי דאז של אחד מהעיתונים היומיים הבולטים בשוק הישראלי, "ישראל היום" – ממלאים תפקיד מרכזי. מבלי להידרש לניתוח מדויק של סמכויות שר התקשורת ביחס לעיתון, די ביחסי הגומלין בין התקשורת הכתובה למשודרת, ובהשתייכותם של שני הענפים לזירה התקשורתית הרחבה שעליה אמון השר ... כדי ללמד על זיקה ממשית בין תפקידו הציבורי של משיב 2 לבין תחומי פעילותם של חבריו הוותיקים, משיבים 3-4. זיקה זו מעצימה את האינטרס הציבורי בחשיפת טיב ועוצמת הקשר בין משיבים 2-4 – ומאפשרת להורות על מסירת המידע המבוקש, מבלי לשלול לחלוטין את המרחב הפרטי שראש ממשלת ישראל זכאי לו. לכך יש להוסיף כי, על רקע האמור, העניין הציבורי בגילוי המידע מתעצם לנוכח המצב בו שר התקשורת הינו ראש הממשלה שבחר לכהן גם בתפקיד המיניסטריאלי. אין הכוונה לבקר, אלא לציין עובדה המשליכה על משקלו הנורמטיבי של העניין הציבורי בחשיפת המידע – באופן הגובר על הטעם בדחיית הבקשה..."

עניין דרוקר, פסקה 5 לפסק דינו של השופט הנדל.

103. בנוגע ליחס בין חוק הגנת הפרטיות לבין חוק חופש המידע, העותר טוען כי "עם כל הכבוד, לטעמנו מדובר ביישום שגוי של כללי פרשנות אלה" (סעיף 23 לעתירה לדיון נוסף). אלא שיישום שגוי, אפילו היה מתקיים כאן, אינו עילה לדיון נוסף.

104. יחד עם זאת, נתייחס בקצרה לטענות העותר בדבר יישום שגוי של כללי הפרשנות.

105. העותר טוען כי הנמקתו של בית המשפט הנכבד בנוגע לסעיף "שמירת הדינים" שבחוק הגנת הפרטיות בסעיף 17 לפסק הדין היא שגויה. לשיטת העותר היא שגויה משני טעמים. ראשית, משום שגם בחוק חופש המידע ישנה הוראת שמירת דינים; ושנית, משום שלשיטתו סעיף שמירת הדינים שבחוק הגנת הפרטיות "שומר" רק על חוקים שנחקקו לפניו ולא אחריו.
106. לטענה כי סעיף שמירת הדינים בחוק הגנת הפרטיות אינו חל על חוקים שנחקקו אחרי חקיקתו אין כל יסוד. העותר לא תמך את טענתו בעניין זה בפסיקה כלשהי, משום שאין כזו.
107. כאשר המחוקק מתכוון שסעיף שמירת דינים בחוק פלוני יחול רק על חקיקה שקדמה לו, הדברים מצוינים במפורש בחוק (ראו למשל סעיף 7א לחוק שיווי זכויות האישה, תשי"א-1951, שהוסף בשנת 2000 במסגרת תיקון מס' 2 לחוק, ובו נקבע שאין בתיקון כדי לפגוע "בתוקפו של דין שהיה קיים ערב תחילתו של החוק המתקן"; כן ראו, למשל, סעיף שמירת הדינים בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (סעיף 10), בו נקבע כי אין בחוק היסוד כדי לפגוע בתוקפו של דין שהיה קיים ערב תחילת חוק היסוד).
108. אילו היה בכוחו של סעיף שמירת דינים "לשמור" רק על חקיקה קודמת, הרי שלא היה כל צורך לסייג בחלק מן החוקים את סעיפי שמירת הדינים כך שיחולו רק על חקיקה קודמת. מדובר היה בהשחתת מלים לריק. ברור, אפוא, שבחקיקה שבה סעיף שמירת דינים שאינו כולל סייג כזה, כמו בחוק הגנת הפרטיות, הוא יחול גם על חקיקה מאוחרת.
109. סעיף שמירת הדינים בחוק הגנת הפרטיות (סעיף 35) קובע כי "הוראות חוק זה לא יגרעו מהוראות **כל דין אחר**". **כל דין אחר**, ולא רק הוראות דין שהיה קיים ערב תוקפו של החוק. אילו רצה המחוקק להגביל את סעיף שמירת הדינים לחקיקה שקדמה לחוק הגנת הפרטיות, הרי שהיה מצוין זאת במפורש, כפי שעשה בחוקים אחרים.
110. הדברים אף מתיישבים עם לשונו של סעיף 23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות, שקובע כי **האיסור הקבוע בו לא יחול מקום שקיים מקור חקיקתי אחר המתיר את פרסום המידע**:
- "מסירת מידע מאת גוף ציבורי אסורה, זולת אם המידע פורסם לרבים על פי סמכות כדין, או הועמד לעיון הרבים על פי סמכות כדין, או שהאדם אשר המידע מתייחס אליו נתן הסכמתו למסירה";**
111. בענייננו, סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע מקנה לבית המשפט סמכות שבדין להורות על פרסומו של המידע או העמדתו לעיון, ועל כן האמור בסעיף 23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות אינו מונע את מסירת המידע. כוונתו הברורה של המחוקק הייתה שבמקרים שבהם חוקים אחרים הקנו סמכות לפרסם את המידע או להעמידו לעיון, יגברו חוקים אחרים אלה על חוק הגנת הפרטיות. אם נקבל את עמדת העותר, הרי שלתיבה **"זולת אם המידע פורסם לרבים על פי סמכות כדין, או הועמד לעיון הרבים על פי סמכות כדין"** בסעיף 23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות אין כל משמעות והיא ריקה מתוכן.
112. גם טענתו של העותר כי בחוק חופש המידע סעיף שמירת דינים, אינה מועילה לו. זאת בשל נוסחו של סעיף שמירת הדינים בחוק זה, השונה מנוסחו של סעיף שמירת הדינים בחוק הגנת הפרטיות. סעיף שמירת הדינים בחוק חופש המידע קובע כי:

"אין בהוראות חוק זה **כדי לגרוע מתוקפו** של חיקוק המחייב, המתיר, האוסר או המסדיר באופן אחר גילוי או מסירה של מידע שבידי רשות ציבורית."

113. ואכן, לא נטען וגם לא נקבע בפסק הדין כי חוק חופש המידע **גורע מתוקפו** של חוק הגנת הפרטיות. חוק הגנת הפרטיות, לרבות סעיף 23(ב)א) בו, מוסיף לעמוד בתוקפו. אלא שכפי שצוין, סעיף 23(ב)א) עצמו אינו אוסר על גילוי מידע כאשר זה נעשה על פי סמכות כדין. חוק הגנת הפרטיות אינו גורע מהוראות כל דין אחר, לרבות חוק חופש המידע, המקנה את הסמכות לעשות כן לבית המשפט. לפיכך, אין כל קושי לקבוע שהוראת שמירת הדינים בחוק חופש המידע אינה מביאה לשלילת סמכותו של בית המשפט לאזן ולהורות על מסירת מידע לפי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע.

114. הדברים האחרונים נאמרים למעלה מן הנדרש, שכן כדי לדחות את הבקשה לדיון נוסף כלל אין צורך לבחון את השאלה אם בית המשפט צדק בקביעותיו **בעניין דרוקר**. כל שיש לבחון הוא האם מתקיימים תנאי סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט.

115. מכל האמור עד כה, עולה כי בית המשפט לא קבע **בעניין דרוקר** הלכה חדשה המצדיקה קיום דיון נוסף. בית המשפט לא קבע הלכה קשה, חשובה או חדשה ואף לא הלכה הסותרת הלכות קודמות של בית המשפט העליון ביחס לאיזון בין הזכות לפרטיות לבין האינטרס הציבורי (או ביחס לכל עניין אחר). פסק הדין מיישם הלכות קודמות בדבר האיזון בין הזכות לפרטיות לאינטרס הציבורי בגדרי סעיף 17(ב) לחוק חופש המידע. פסק הדין נטוע כל כולו בעובדות המקרה הספציפיות, והתוצאה אליה הגיע בית המשפט, במסגרת האיזון שביצע, נשענה על עובדות אלה.

3. הטענה כי המידע המבוקש אינו "מידע"

116. העותר טוען שבית המשפט קבע הלכה, לפיה כל מידע שבידי רשות ציבורית הוא מידע כמשמעו בחוק חופש המידע.

117. כפי שכבר ציינו, העותר, או כל צד אחר להליך, לא טען במסגרת ארבע הערכאות שבהן התגלגלה הפרשה כי המידע האמור אינו "מידע" כמשמעו בחוק. הדיון כולו התנהל כשעל כל הצדדים מוסכם כי מדובר ב"מידע", והשאלה היא האם מתקיים סייג למסירתו, והאם במסגרת האיזון גובר האינטרס הציבורי שבמסירת המידע על הפגיעה בפרטיות, ככל שיש פגיעה.

118. מטעם זה בית המשפט כלל לא קיים דיון בשאלה **שהעותר נזכר לעורר כעת, לראשונה**. בית המשפט ציין בעניין זה את מה שהיה מוסכם על כל הצדדים:

"ראשית יצוין כי חוק חופש המידע חל על 'כל מידע המצוי ברשות ציבורית'. לפיכך גם מידע אודות שיחות 'פרטיות' של נושא משרה שלטונית עשוי להיות מושא לבקשת מידע לפי החוק, מקום שהמידע נאסף ומצוי בידי הרשות הציבורית (ראו הגדרת 'מידע' בסעיף 2 לחוק). עם זאת, מסירתו של מידע כזה כפופה כאמור לסייגים הקבועים בחוק, לרבות הסייג לענין פגיעה בפרטיות."

עניין דרוקר, פסקה 23.

119. ברור שבעניין זה, בו בית המשפט כלל לא קיים דיון בשאלה שלא הייתה לגביה כל מחלוקת, אי אפשר לומר כי מתקיים התנאי לקיומה של הלכה המצדיקה קיום דיון נוסף. נחזור על דברים שכבר הבאנו למעלה:

"נשוב ונזכיר את שנקבע לא אחת, לאמור, כי 'עד שנדע אם דברים שאמר בית-המשפט העליון בפסק-דין עולים הלכה, חייבת אותה הלכה לגלות עצמה על-פני פסק-הדין. וגילוי-פנים בהקשר עניינינו פירושו הוא זה, שבית-המשפט ביקש במודע ובכוונת-מכוון לקבוע הלכה, ולא עוד אלא שביטא את כוונתו באורח ברור ומפורש; כך, לא פחות".

דנג"ץ 10792/06 התנועה להגינות שלטונית נ' נציבות תלונות הציבור על שופטים (נבו, 26.3.2007)

120. בסעיף 46 לעתירתו לדיון נוסף העותר טוען שהפסיקה הישראלית טרם נדרשה לבחינה עיונית מעמיקה של פרשנות התיבה "מידע" בחוק חופש המידע. אלא שהדברים נכונים גם ביחס לפסק הדין בעניין דרוקר. גם שם לא התקיימה בחינה של פרשנות תיבה זו, ולכן אין מקום לקיים דיון נוסף בעניין זה. העותר יכול היה להעלות את טענותיו בעניין זה במסגרת הדיון בעתירה המינהלית ובערעור. ייתכן שהיה עולה בידו לשכנע את בית המשפט לקיים "בחינה עיונית מעמיקה" של פרשנות המונח "מידע". אלא שהעותר לא עשה כן, ולכן לא התקיים דיון בעניין זה, וגם לא נקבעה הלכה.

121. מעבר לכך, הקביעה כי התיבה "מידע" בחוק חופש המידע חלה על כל מידע המצוי בידי רשות מינהלית כלל אינה קביעה חדשה. הדברים מופיעים במלים ברורות בהגדרת המונח "מידע" שבסעיף 2 לחוק – "כל מידע המצוי ברשות ציבורית, והוא כתוב, מוקלט, מוסרט, מצולם או ממוחשב".

122. טענת העותר, לפיה הקביעה הטריטוריאלית כי כל מידע המצוי בידי הרשות הוא "כל מידע המצוי בידי הרשות" (כלשון החוק), היא הלכה חדשה, קשה וחשובה, היא לא יותר מלהטוטי מלים.

123. בהקשר זה יצוין שהמחוקק נתן דעתו באופן מפורט על כל סוגי הסייגים וסוגי המידע שיש להוציא מגדר תחולתו של החוק. נקבעו מקרים שבהם הרשות רשאית לדחות בקשה למידע (סעיף 8), מקרים בהם הרשות לא תמסור או רשאית שלא למסור מידע (סעיף 9), וסוגי מידע שהחוק לא יחול עליהם (סעיף 14). בכל הנוגע למידע שגילויו עלול לפגוע בפרטיות, המחוקק קבע נוסחת איזון. אילו חוק חופש המידע היה מחריג מידע אודות שיחות "פרטיות" מתחולתו, הדברים היו מקבלים ביטוי מפורש בחוק.

124. העוגן היחיד שהעותר נאחז בו לצורך ביסוס טענתו הוא הפסיקה האמריקאית שהוצגה. כאמור, בית המשפט כלל אינו צריך להידרש לטענות אלה, משום שהעותר נמנע מלהביאן בשלבים הקודמים של ההליכים ולא הציג הסבר לכך. אולם נתייחס לעניין זה בקצרה.

125. הפסיקה האמריקאית שהעותר הציג היא יפה, מעניינת, ובלתי רלוונטית לחלוטין. העותר טוען כי הפסיקה האמריקאית רלוונטית משום שהחוק האמריקאי, כמו החוק הישראלי, מכריז על זכותו של אדם לקבל מידע, וכי החוק הישראלי והחוק האמריקאי קובעים חריגים דומים. רק מעניין אחד התעלם העותר – מן ההגדרה השונה של המידע שיש חובה למוסרו בשני החוקים.

126. הפסיקה שהובאה על ידי העותר עוסקת כל כולה בהגדרת המונח "Agency Records". הדיון במונח זה נובע מכך שהוראת החוק הרלוונטית (5 U.S.C. Sec. 552(a)(4)(B)) מסמיכה את בית המשפט להורות

לרשויות למסור מידע שהוא "Agency Records". מונח זה אינו מוגדר בחוק חופש המידע האמריקאי (Freedom of Information Act או FOIA). לפיכך, הפסיקה האמריקאית עסקה בשאלת הגדרתו של המונח, ודנה בשאלה האם הוא חל על כל מידע, ואם לא – על איזה מידע הוא חל.

127. בחוק חופש המידע הישראלי ההגדרות הן שונות. בחוק חופש המידע הישראלי, "מידע" מוגדר ככל מידע המצוי בידי הרשות. ההגנה על אינטרסים שונים, לרבות ההגנה על הפרטיות, נעשית בחוק הישראלי באמצעות החרגה של סוגים מסוימים של מידע מגדר החוק (שהמידע שנדון בעניין דרוקר אינו משתייך להם), ובאמצעות נוסחאות האיזון שנקבעו בו. אי אפשר לייבא את הדיון האמריקאי בשאלה מה הם "Agency Records", וליישמו על המונח השונה לגמרי המופיע בחוק חופש המידע הישראלי – "מידע" – אשר מוגדר במפורש ככל מידע שבידי הרשות הציבורית.

128. מכל מקום, נחזור לעניין בו פתחנו – עמדתו של העותר כי המידע שהתבקש אינו מידע כהגדרתו בחוק חופש המידע נשענת על טענתו שמדובר במידע "פרטי לחלוטין", בלשונו. מידע אודות מועדי שיחות בין חברים. שיחות אודות יהדות, ארכיאולוגיה והיסטוריה צבאית בלבד, כפי שאדלסון ורגב טענו בהליכים עד כה וראש הממשלה אישר. שיחות שאינן קשורות לעיתון ולפרסומים בו. אלא שכאמור, ראש הממשלה הודה לאחרונה שהוא שוחח עם אדלסון ורגב מתוקף היותם המו"ל והעורך הראשי של עיתון וכדי לשכנע אותם לכתוב על "העשייה הגדולה שאנחנו מובילים למען מדינת ישראל ואזרחי ישראל" (נספח ב' הנ"ל). הגרסה העובדתית שעליה מבוססת העתירה לדיון נוסף אינה עומדת עוד.

129. העותר הודה שהוא מדבר עם אדלסון ורגב כמו כל פוליטיקאי שמדבר עם מוציאים לאור ועורכים ראשיים. אין כל מקום לדון במסגרת עתירה לדיון נוסף אם מידע אודות מועדי שיחותיו של ראש הממשלה עם חבריו הפרטיים אודות ארכיאולוגיה והיסטוריה צבאית הם "מידע" כהגדרתו בחוק חופש המידע, לאחר שהתברר שמדובר בשיחות של פוליטיקאי עם עיתונאים, שמטרתה להביא לסיקור "העשייה הגדולה שאנחנו מובילים".

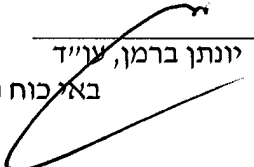
130. ואולם, כל שנאמר בעניין זה נאמר למעלה מן הנדרש. במסגרת פסק הדין לא נדונה שאלת הגדרתו של "מידע" בחוק חופש המידע, משום שכל הצדדים להליך, לרבות העותר, הסכימו שהמידע המבוקש הוא "מידע". העותר לא טען דבר בעניין זה, ומכיוון שכך בית המשפט לא דן בשאלה זו. בהתאם, אי אפשר לקיים בשאלה זו דיון לראשונה במסגרת דיון נוסף. לא לכך נועד הליך חריג ונדיר זה.

ד. סוף דבר

131. נוכח כל האמור, בית המשפט הנכבד מתבקש לדחות את העתירה, ולחייב את העותר בהוצאות משיבים 2-3.

 אורי אדלשטיין, עו"ד

 יונתן ברמן, עו"ד

בא כוח המשיבים 2-3

14 בנובמבר, 2017

שיחות רה"מ לשנת 2012 עם עמוס רגב ושלדון אדלסון

תאריך	שעה	השיחה שחברה
18.2.2012	19:00	שלדון אדלסון
25.2.2012	15:01	עמוס רגב
25.2.2012	17:40	עמוס רגב
29.2.2012	13:47	עמוס רגב
10.3.2012	11:25	עמוס רגב
10.3.2012	18:53	עמוס רגב
14.3.2012	14:51	עמוס רגב
28.4.2012	15:00	עמוס רגב
28.4.2012	19:19	עמוס רגב
1.5.2012	22:45	עמוס רגב
14.5.2012	20:53	עמוס רגב
23.5.2012	20:45	עמוס רגב
20.6.2012	21:55	עמוס רגב
21.6.2012	11:46	עמוס רגב
30.6.2012	11:26	עמוס רגב
2.7.2012	22:10	עמוס רגב
7.7.2012	16:50	עמוס רגב
11.7.2012	23:35	עמוס רגב
12.7.2012	11:45	עמוס רגב
13.7.2012	00:25	עמוס רגב
19.7.2012	18:20	עמוס רגב

עמוס רגב	20: 05	19.7.2012
עמוס רגב	13: 15	20.7.2012
עמוס רגב	15: 17	28.7.2012
שלדון אדלסון	21: 32	31.7.2012
עמוס רגב	20: 14	1.8.2012
שלדון אדלסון	23: 30	2.8.2012
שלדון אדלסון	10: 10	3.8.2012
עמוס רגב	10: 00	7.8.2012
עמוס רגב	21: 07	9.8.2012
עמוס רגב	20: 10	11.8.2012
שלדון אדלסון	05: 50	16.8.2012
עמוס רגב	20: 41	16.8.2012
עמוס רגב	22: 04	16.8.2012
עמוס רגב	23: 02	16.8.2012
שלדון אדלסון	20: 32	21.8.2012
עמוס רגב	17: 17	29.8.2012
שלדון אדלסון	22: 31	29.8.2012
עמוס רגב	11: 44	31.8.2012
עמוס רגב	12: 24	31.8.2012
עמוס רגב	15: 32	3.9.2012
שלדון אדלסון	09: 04	5.9.2012
עמוס רגב	22: 35	11.09.2012
עמוס רגב	18: 40	13.9.2012
עמוס רגב	18: 15	16.9.2012
שלדון אדלסון	23: 00	17.9.2012

עמוס רגב	21: 07	21.9.2012
עמוס רגב	10: 24	3.10.2012
עמוס רגב	23: 04	4.10.2012
עמוס רגב	11: 15	11.10.2012
עמוס רגב	20: 51	11.10.2012
עמוס רגב	22: 01	13.10.2012
עמוס רגב	22: 00	18.10.2012
עמוס רגב	21: 37	20.10.2012
עמוס רגב	22: 38	20.10.2012
שלדון אדלסון	21: 08	21.10.2012
עמוס רגב	15: 35	22.10.2012
עמוס רגב	23: 10	24.10.2012
עמוס רגב	14: 04	26.10.2012
עמוס רגב	21: 01	27.10.2012
עמוס רגב	12: 09	28.10.2017
עמוס רגב	22: 40	28.10.2012
עמוס רגב	23: 31	28.10.2012
עמוס רגב	20: 20	29.10.2012
עמוס רגב	10: 54	30.10.2012
עמוס רגב	21: 38	31.10.2012
שלדון אדלסון	20: 20	2.11.2012
שלדון אדלסון	07: 15	4.11.2012
שלדון אדלסון	23: 45	6.11.2012
עמוס רגב	00: 16	7.11.2012
שלדון אדלסון	07: 04	7.11.2012

עמוס רגב	20:42	7.11.2012
עמוס רגב	21:06	10.11.2012
עמוס רגב	22:35	12.11.2012
עמוס רגב	09:30	29.11.2012
שלדון אדלסון	21:10	4.12.2012
עמוס רגב	22:09	15.12.2012
שלדון אדלסון	14:44	17.12.2012
שלדון אדלסון	23:46	18.12.2012
עמוס רגב	22:11	19.12.2012
עמוס רגב	22:41	20.12.2012
עמוס רגב	22:23	22.12.2012
עמוס רגב	21:51	24.12.2012
עמוס רגב	11:05	27.12.2012
עמוס רגב	17:18	28.12.2012
עמוס רגב	12:05	29.12.2012
עמוס רגב	17:08	29.12.2012
עמוס רגב	20:35	29.12.2012

שיחות רה"מ לשנת 2013 עם עמוס רגב ושלדון אדלסון

תאריך	שעה	השיחה שחזרה
02.01.13	19: 53	עמוס רגב
05.01.13	16: 55	עמוס רגב
05.01.13	21: 20	עמוס רגב
05.01.13	21: 31	עמוס רגב
06.01.13	15: 06	עמוס רגב
06.01.13	15: 23	עמוס רגב
06.01.13	23: 35	עמוס רגב
08.01.13	20: 22	עמוס רגב
15.01.13	00: 12	שלדון
16.01.13	13: 50	עמוס רגב
16.01.13	22: 53	עמוס רגב
17.01.13	23: 40	עמוס רגב
18.01.13	00: 28	עמוס רגב
19.01.13	15: 12	שלדון
19.01.13	17: 50	שלדון
19.01.13	20: 35	שלדון
19.01.13	21: 00	עמוס רגב
20.01.13	20: 58	שלדון
20.01.13	21: 17	שלדון
20.01.13	21: 54	עמוס רגב

עמוס רגב	11: 17	22.01.13
שלדון	19: 20	22.01.13
שלדון	20: 26	24.01.13
שלדון	21: 15	28.01.13
שלדון	21: 30	28.01.13
שלדון	20: 40	31.01.13
עמוס רגב	10: 09	15.02.13
עמוס רגב	16: 11	16.02.13
עמוס רגב	20: 42	19.02.13
עמוס רגב	21: 22	19.02.13
עמוס רגב	21: 30	19.02.13
עמוס רגב	21: 37	21.02.13
עמוס רגב	00: 00	22.02.13
שלדון	09: 04	22.02.13
עמוס רגב	13: 33	23.02.13
עמוס רגב	20: 17	23.02.13
עמוס רגב	19: 24	25.02.13
עמוס רגב	20: 06	25.02.13
עמוס רגב	20: 51	25.02.13
עמוס רגב	22: 46	25.02.13
עמוס רגב	14: 09	02.03.13
עמוס רגב	14: 56	02.03.13
שלדון	07: 46	03.03.13
שלדון	20: 22	06.03.13
שלדון	21: 03	06.03.13

עמוס רגב	22: 34	11.03.13
שלדון	23: 09	18.03.13
שלדון	16: 20	26.03.13
שלדון	22: 25	01.04.13
שלדון	00: 14	02.04.13
שלדון	10: 20	02.04.13
שלדון	07: 50	03.04.13
עמוס רגב	22: 45	24.04.13
שלדון	09: 15	28.04.13
שלדון	21: 14	30.04.13
עמוס רגב	11: 16	04.05.13
שלדון	22: 25	04.05.13
עמוס רגב	22: 50	04.05.13
שלדון	09: 10	12.05.13
עמוס רגב	20: 28	13.05.13
עמוס רגב	21: 07	16.05.13
עמוס רגב	22: 47	20.05.13
שלדון	23: 45	20.05.13
עמוס רגב	00: 05	21.05.13
עמוס רגב	22: 35	21.05.13
עמוס רגב	00: 00	23.05.13
שלדון	18: 16	28.05.13
שלדון	22: 06	28.05.13
שלדון	11: 00	29.05.13
שלדון	23: 42	04.06.13

שלדון	22:30	08.06.13
שלדון	21:10	10.06.13
שלדון	13:21	18.06.13
שלדון	22:45	20.06.13
שלדון	17:46	25.06.13
שלדון	16:00	26.06.13
עמוס רגב	11:33	27.06.13
שלדון	16:47	27.06.13
שלדון	20:29	01.07.13
שלדון	10:00	02.07.13
עמוס רגב	14:26	04.07.13
שלדון	08:00	09.07.13
שלדון	08:40	11.07.13
שלדון	09:00	14.07.13
שלדון	00:44	16.07.13
עמוס רגב	11:05	18.07.13
עמוס רגב	15:30	18.07.13
שלדון	02:00	19.07.13
עמוס רגב	22:15	19.07.13
עמוס רגב	18:32	27.07.13
עמוס רגב	09:31	31.07.13
עמוס רגב	08:00	04.08.13
שלדון	09:16	05.08.13
עמוס רגב	21:10	08.08.13
עמוס רגב	17:25	10.08.13

שלדון	14: 31	19.08.13
שלדון	21: 54	26.08.13
שלדון	08: 31	04.09.13
עמוס רגב	13: 34	26.09.13
עמוס רגב	21: 40	06.10.13
שלדון	09: 15	13.10.13
שלדון	23: 55	14.10.13
עמוס רגב	00: 20	15.10.13
עמוס רגב	19: 20	28.10.13
שלדון	00: 33	30.10.13
שלדון	07: 40	31.10.13
עמוס רגב	23: 00	02.11.13
עמוס רגב	12: 20	16.11.13
עמוס רגב	22: 30	24.11.13
שלדון	23: 08	24.11.13
שלדון	23: 36	24.11.13
שלדון	23: 36	26.11.13
עמוס רגב	22: 14	27.11.13
עמוס רגב	21: 50	01.12.13
עמוס רגב	21: 15	04.12.13
עמוס רגב	18: 25	06.12.13
שלדון	21: 03	06.12.13
שלדון	21: 37	06.12.13
שלדון	22: 04	08.12.13
עמוס רגב	21: 13	09.12.13

עמוס רגב	15:10	17.12.13
שלדון	21:58	26.12.13

שיחות רה"מ לשנת 2014 עם עמוס רגב ושלדון אדלסון

תאריך	שעה	השיחה שחוברה
11.01.2014	15: 50	שלדון אדלסון
13.01.2014	18: 30	עמוס רגב
15.01.2014	21: 38	עמוס רגב
16.01.2014	00: 00	עמוס רגב
20.01.2014	22: 45	עמוס רגב
09.02.2014	21: 58	עמוס רגב
12.02.2014	00: 05	שלדון אדלסון
13.02.2014	09: 45	עמוס רגב
13.02.2014	18: 10	עמוס רגב
28.02.2014	10: 00	עמוס רגב
12.03.2014	23: 26	עמוס רגב
14.03.2014	00: 29	שלדון אדלסון
18.03.2014	12: 45	שלדון אדלסון
19.03.2014	23: 50	עמוס רגב
19.03.2014	22: 50	עמוס רגב
20.03.2014	17: 05	שלדון אדלסון
20.03.2014	09: 35	עמוס רגב
23.03.2014	22: 30	עמוס רגב
23.03.2014	23: 21	עמוס רגב
30.03.2014	14: 49	עמוס רגב
31.03.2014	16: 50	עמוס רגב
31.03.2014	16: 58	עמוס רגב

עמוס רגב	10: 37	02.04.2014
עמוס רגב	09: 30	04.04.2014
עמוס רגב	20: 15	06.04.2014
עמוס רגב	21: 46	06.04.2014
עמוס רגב	16: 30	08.04.2014
עמוס רגב	21: 21	08.04.2014
שלדון אדלסון	08: 25	14.04.2014
שלדון אדלסון	22: 37	23.04.2014
שלדון אדלסון	08: 45	25.04.2014
שלדון אדלסון	20: 53	25.04.2014
עמוס רגב	22: 03	27.04.2014
עמוס רגב	21: 40	28.04.2014
שלדון אדלסון	22: 55	01.05.2014
שלדון אדלסון	20: 50	02.05.2014
שלדון אדלסון	22: 16	03.05.2014
שלדון אדלסון	21: 40	04.05.2014
עמוס רגב	11: 51	08.05.2014
שלדון אדלסון	22: 32	08.05.2014
עמוס רגב	18: 18	10.05.2014
עמוס רגב	22: 00	10.05.2014
עמוס רגב	09: 12	11.05.2014
שלדון אדלסון	08: 30	18.05.2014
עמוס רגב	09: 24	22.05.2014
עמוס רגב	13: 58	24.05.2014
עמוס רגב	19: 00	24.05.2014

שלדון אדלסון	23: 30	25.05.2014
שלדון אדלסון	02: 05	28.05.2014
שלדון אדלסון	23: 45	29.05.2014
שלדון אדלסון	01: 30	03.06.2014
עמוס רגב	20: 25	04.06.2014
עמוס רגב	20: 53	05.06.2014
שלדון אדלסון	21: 40	06.06.2014
שלדון אדלסון	09: 27	08.06.2014
שלדון אדלסון	23: 33	10.06.2014
שלדון אדלסון	20: 30	11.06.2014
שלדון אדלסון	23: 16	11.06.2014
עמוס רגב	11: 09	16.06.2014
שלדון אדלסון	22: 08	16.06.2014
עמוס רגב	22: 33	16.06.2014
שלדון אדלסון	23: 08	16.06.2014
שלדון אדלסון	16: 25	29.06.2014
עמוס רגב	21: 58	29.06.2014
עמוס רגב	20: 08	05.07.2014
עמוס רגב	11: 38	11.07.0214
עמוס רגב	23: 37	14.07.2014
שלדון אדלסון	00: 05	19.07.2014
שלדון אדלסון	17: 25	23.07.2014
עמוס רגב	12: 10	30.07.2014
שלדון אדלסון	20: 35	09.08.2014
שלדון אדלסון	01: 58	17.08.2014

עמוס רגב	23: 33	22.08.2014
שלדון אדלסון	22: 35	22.08.2014
עמוס רגב	10: 30	26.08.2014
עמוס רגב	11: 03	26.08.2014
עמוס רגב	10: 15	27.08.2014
עמוס רגב	21: 51	27.08.2014
שלדון אדלסון	01: 13	11.09.2014
עמוס רגב	09: 48	17.09.2014
עמוס רגב	10: 30	22.09.2014
שלדון אדלסון	13: 50	05.10.2014
עמוס רגב	09: 55	24.10.2014
עמוס רגב	20: 55	30.10.2014
עמוס רגב	21: 05	30.10.2014
עמוס רגב	22: 05	30.10.2014
שלדון אדלסון	08: 08	02.11.2014
עמוס רגב	21: 22	02.11.2014
עמוס רגב	23: 15	04.11.2014
עמוס רגב	21: 53	08.11.2014
שלדון אדלסון	00: 52	13.11.2014
שלדון אדלסון	01: 10	13.11.2014
שלדון אדלסון	01: 15	13.11.2014
עמוס רגב	18: 10	15.11.2014
עמוס רגב	19: 00	15.11.2014
עמוס רגב	23: 30	17.11.2014
עמוס רגב	22: 10	27.11.2014

עמוס רגב	23:45	29.11.2014
עמוס רגב	22:06	04.12.2014
שלדון אדלסון	21:00	09.12.2014
עמוס רגב	22:58	10.12.2014
עמוס רגב	00:10	11.12.2014
עמוס רגב	22:04	11.12.2014
שלדון אדלסון	19:35	21.12.2014
עמוס רגב	10:37	22.12.2014
עמוס רגב	09:51	23.12.2014
שלדון אדלסון	16:51	24.12.2014
שלדון אדלסון	10:36	29.12.2014
עמוס רגב	20:18	9.12.2014
שלדון אדלסון	20:15	30.12.2014
עמוס רגב	01:00	31.12.2014

שיחות רה"מ לשנת 2015 עם עמוס רגב ושלדון אדלסון

תאריך	שעה	השיחה שחברה
1.1.2015	22:04	עמוס רגב
1.1.2015	22:29	עמוס רגב
3.1.2015	13:42	עמוס רגב
7.1.2015	11:00	עמוס רגב
15.1.2015	09:20	עמוס רגב
16.1.2015	13:30	עמוס רגב
18.1.2015	10:11	עמוס רגב
22.1.2015	21:31	עמוס רגב
24.1.2015	19:58	עמוס רגב
25.1.2015	22:35	עמוס רגב
25.1.2015	23:00	עמוס רגב
25.1.2015	23:53	עמוס רגב
25.1.2015	23:56	עמוס רגב
26.1.2015	00:25	עמוס רגב
26.1.2015	21:23	עמוס רגב
30.1.2015	00:20	עמוס רגב
30.1.2015	00:40	שלדון אדלסון
30.1.2015	18:22	עמוס רגב
30.1.2015	18:26	עמוס רגב
30.1.2015	18:44	עמוס רגב

עמוס רגב	11: 15	31.1.2015
עמוס רגב	21: 22	31.1.2015
עמוס רגב	23: 25	31.1.2015
עמוס רגב	23: 37	31.1.2015
עמוס רגב	23: 51	31.1.2015
עמוס רגב	00: 27	1.2.2015
עמוס רגב	14: 15	7.2.2015
עמוס רגב	21: 53	7.2.2015
עמוס רגב	00: 25	11.2.2015

Benjamin Netanyahu -

בנימין נתניהו

August 31 · 🌸

Like Page

Learn More

...

אספר לכם משהו שכולם יודעים: כל הפוליטיקאים בישראל מדברים עם מו"לים, עורכים ראשיים ועיתונאים. בין הפוליטיקה והתקשורת מתקיים שיח קבוע ומתמשך - כך מקובל בדמוקרטיה.

כאן בוידאו, לדוגמה, אתם יכולים לראות כיצד דוברת הקמפיין של "המחנה הציוני" משוחחת על כותרת ראשית עם אתר Ynet, שעות ספורות לפני סגירת הקלפיות בבחירות.

כך נוהגים כל הפוליטיקאים בישראל, ומוכן מאליו שביתר שאת בתקופת הבחירות. אני כמובן מקדיש את רוב זמני לניהול ענייני המדינה, אך מעת לעת, בדרך כלל בשעות הלילה ולאחר סיום יום עבודתי, גם אני משוחח עם אנשי תקשורת. אני מציג בפניהם את העשייה הגדולה שאנחנו מובילים למען מדינת ישראל ואזרחי ישראל - ומציע להם להביא את הדברים לפרסום.

לאחרונה בחר "העיתונאי מטעם" רביב דחקר להגיש נגדי תביעה בדרישה לחשוף את שיחותיי עם חברי שלדון אדלסון ועם עורך "ישראל היום" לשעבר, עמוס רגב.

כפי שהבהרתי, אין לי מה להסתיר:

אדלסון הוא חבר קרוב שלי מזה כשלושים שנה ואני שמח לשוחח איתו מעת לעת. בשנים 2012-2015 שוחחתי איתו בממוצע של 0.75 שיחות בשבוע.

בתקופה זו עמוס רגב ערך את עיתון "ישראל היום", העיתון הנקרא ביותר בישראל שמייצג את הקו הלאומי-שמרני בישראל. שוחחתי איתו בממוצע 1.5 שיחות בשבוע.

נהגתי גם לשוחח מעת לעת עם מו"לים ועורכים ראשיים של כלי תקשורת אחרים, כפי שכולם נוהגים.

אני מתנגד עקרונית לחשיפת השיחות שמתקיימות בין פוליטיקאים לאנשי תקשורת. לדעתי ההתערבות הזאת ביחסים המורכבים בין תקשורת לפוליטיקה אינה משרתת את הדמוקרטיה, אלא להיפך.

לכן ביקשתי מבג"צ לקיים דיון נוסף בנושא. אני מקווה שהוא יפסוק הפעם אחרת. בכל מקרה, אין לקבל מצב שבו מקיימים סטנדרט אחד לי וסטנדרט אחר לכל השאר.

אם חושפים - חושפים הכל. לכן במקרה שהבג"צ ידחה את בקשתי, הסטנדרט האחד יחייב שכל הפוליטיקאים יחשפו את פרטי השיחות שלהם עם אנשי התקשורת.